

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
MR. R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos.

Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. B. Kok, Rev. C. Hanko, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman, Rev. H. Veldman, Rev. A. Petter, Rev. J. Vander Breggen.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin St., S. E.
Grand Rapids, Mich.

Vol. XVI, No. 13. Entered as Second Class mail matter at Grand Rapids, Mich.

APRIL 1, 1940

Subscription Price \$2.00

MEDITATION

Risen With Him

Buried with him in baptism, wherein also ye are risen with him through the faith of the operation of God, who hath raised him from the dead.

Col. 2:12.

Christ your all!

The great, the glorious, the mighty Christ, the Lord rich over all, the heavenly Christ your all!

He, Who is the image of the invisible God, the first-born of every creature and the firstborn of the dead, by Whom all things are created and reconciled, things that are in heaven and things that are on the earth, things visible and invisible,—your all!

For in Christ ye are complete!

In Christ, Who is in the form of God and of man, Immanuel; Who is the Lord of heaven and earth and the Servant of Jehovah; in Whom infinity and finitude, eternity and time, God and man are personally united forever; Who died and lives, Who was crucified and glorified, Who knew no sin and was made sin and is justified, Who descended into lowest hell and ascended into the highest heavens,—in that Christ ye are complete! !

For it pleased the Father that in Him all the fulness should dwell!

And, indeed, in Him dwelleth all the fulness of God bodily!

In Him, you have all!

In Him, as you are reconciled through Him with God, as you are baptized with Him into His death, as you are raised with Him through the faith of the operation of God, as you are united with Him as the members with the Head of the body, as He is revealed unto you in the Scriptures, preached unto you by the gospel of

God concerning His Son, you have all you need, to live and to die, to live in the midst of death; to fight and to have the victory, to be victorious in the midst of battle; to suffer and to rejoice, to rejoice in the midst of suffering!

Outside of Him you do have nothing, you can have nothing, you may have nothing, you must seek nothing!

Least of all in philosophy and vain deceit, after the tradition of men, after the rudiments of the world.

Let no man, then, beguile you, spoil you, lead you away from that glorious, that all-sufficient Christ!

Such is the Word of God as it comes to us through the epistle to the Colossians.

Christ alone your all!

With Him ye are risen!

For Christ is raised from the dead!

And He is become the firstfruits of them that slept!

Raised He is, from that death into which He descended, voluntarily in order to bring the perfect offering of love to the Father for the sin of His own. He laid down His life for the sheep. He poured out His soul unto death, the death of the cross, descending into lowest hell, tasting all there is in death as the revelation of the righteous wrath and judgment of God against sin. And raised He is from that depth!

And His resurrection is not a mere return.

It does not merely mean that His soul and body were separated and that now they are united once more. It does not simply signify, that He poured out His soul unto death, that He laid down His earthly life, and that now, in the resurrection He took upon Himself that earthly body, that earthly soul, that earthly life once more. The resurrection of the Lord is not like that of Lazarus, a return to our earthly level, a rehabilitation with His earthly nature, like unto our sinful flesh, though without sin. It is more. It is passing on. It is victory over death. It is a breaking through death into the state of righteous, immortal, glorious, eternal, heavenly life. In the likeness of sinful flesh He sojourned among us, weak,

mortal, corruptible, in dishonor, bearing the image of the earthy; in our state, with the guilt of our sin upon Him. And as such He went to the place of judgment, where the vials of God's wrath were poured out over His head. As such, with that nature, in that state He poured out His lifeblood. With that nature He went into the grave, Sheool, the state of the dead. . . .

But He is raised!

Raised from death into immortality; from dishonor into glory; from weakness into power; from corruption into incorruption; from flesh and blood into spiritual liberty; from the image of the earthy into the image of the heavenly. The old form of the weak and suffering Servant, of the body of this death, was forever destroyed in death, swallowed up never to appear again. And in the resurrection He appears, indeed: *He*, the same that poured out His soul unto death on the cross, but now in all the glory of eternal righteousness and power and heavenly beauty.

Resurrection, His resurrection is exaltation!

And we are raised with Him!

Raised with Him, on that same glorious morning of His own resurrection, were we, were all those whom the Father from eternity had given unto Him. For, He that died and rose again is no mere individual; and His death and resurrection are not mere individual experiences of the man Jesus. He is the Head of the body, the Church. They and He are inseparably united in a double sense of the word. They are a legal body, a corporation, of which He is the representative and responsible Head. And they are an organism, a living body, which is quickened and supplied and filled with life and glory, from the Head, through the various spiritual nerve centers and joints and bands. Never can He be separated from them. Never can they be severed from Him. One they are in life and death. When He died for all, all died. When He was raised from the dead, all were raised. In that wonderful moment of the resurrection of Christ all the elect were raised with Him.

But there is more.

For it is, evidently not to this central and ideal resurrection of the saints with Christ that the text is referring.

Does it not speak of a being buried with Him in baptism? And does not our resurrection with Christ, mentioned in the text, stand connected with that same baptism: "*wherein* also ye are risen with him through the faith of the operation of God, who hath raised him from the dead"? We are, therefore, even now, and that very really, partakers of His resurrection. When we were baptized, that is, when that took place with us that is obnoxious and sealed in our baptism, then, indeed, we were raised with Christ!

Then we died with Him!

Then we were buried with Him!

Then we were quickened together with Him!

For, of ourselves, by nature, as we are born from the flesh, we are flesh. Children of wrath we are, even as all men. Dead we are through the trespasses and sins. Guilty and damnable before God, corrupt in the ethical sense of the word, in darkness and perversity of heart and mind, incapable to know and to do the good, filled with all manner of evil and iniquity. Subject to death we are, under death's dominion; and death works in our members from the moment of our entrance into this world.

But God Who is rich in mercy hath quickened us together with Him!

He regenerated us!

He united us with Christ, the Head, through the Spirit. And through this union with Christ, the resurrected One, through Christ's touching our inmost heart a spark of new life is ignited and set aglow in the very depth of our inmost being. We are delivered from the dominion and power of death. The beginning of a new life is implanted in our inmost heart. True it is only a beginning. It is but a spark of life. And it is ignited in our old and weak and corrupt and mortal nature. The "body of this death" remains. And we, too, must pass through the grave before we can enter into the fulness of life. But it is life that never dies. . . .

It is a spark that can never be extinguished!

It is life that is victorious, transcendent!

For it is resurrection-life!

With Him we are risen! In fellowship with Him, in living union with Him, by virtue of that union we are risen! Partakers we are of Him and of His life!

Glorious, strong, immortal, incorruptible!

Free from the dominion of sin and of all death!

Forever!

Raised is Christ!

By the power of the God and Father of our Lord Jesus Christ He is raised from the dead.

Such is the viewpoint of the text.

And from that viewpoint His resurrection is commonly viewed in Holy Writ.

True, occasionally the Word of God speaks of Christ as having risen from the dead, thus presenting the resurrection as an act of His own. Especially on the morning of the resurrection, when the reality of the joyous fact dawns upon the consciousness of the amazed and perplexed disciples, they meet one another with the glad tidings: "The Lord is risen indeed!" The viewpoint then is different, though the fact remains essentially the same. Always, of course, the resurrection is a divine work, showing forth the mighty power of the Most High, more so even than the work of creation. For it is God and He alone, that quickeneth the dead, and calleth those things that are not as

if they were. When, therefore, we read that Jesus *rose* from the dead, the meaning cannot be that He effected His own resurrection by the power of His human nature, but must be that the eternal Son of God by the power of His divinity overcame the power of death in His human nature, and thus was powerfully set forth to be the Son of God indeed.

Yet, here and most frequently in Scripture, He is said to be raised from the dead.

The triune God is the Author of the resurrection of Jesus.

For that triune God, Father, Son and Holy Ghost in unity of divine essence, is the God and Father of our Lord Jesus Christ according to His human nature. All things are wrought by this blessed Trinity. Of the Father, through the Son, in the Holy Spirit all things are made and sustained and governed. Of the Father, through the Son and in the Spirit is the eternal ordination of the Mediator, His anointing as the Servant of Jehovah over the whole house of God. Of the Father, through the Son and in the Spirit is the incarnation, the central wonder: God manifest in the flesh; is the atonement and reconciliation of all things; is also the resurrection of our Lord Jesus Christ from the dead.

And as such the resurrection of Jesus is the mighty and ever faithful Word of God concerning our justification.

For He was delivered on account of our transgressions; and He was raised on account of our justification.

With our sins upon Him He made His way to the cross. Standing in our place He received all the vials of God's wrath against the sin of mankind. Because of our sin He descended into the deepest depth of death and desolation and endured patiently, willingly, in perfect love of God and filial obedience, the bitterest agonies of hell. Drop by drop He poured out His life-blood upon the altar of God's justice for the transgression of His people. And not until He knew that all was finished, that He had endured unto the end and that the righteousness of God was perfectly fulfilled in Him, did He give up the ghost.

Delivered for our transgressions!

But now all awaits the divine sentence!

The Sun of righteousness with healing in his wings went down on Golgotha, and the night is now darker than ever. Shall He arise again? Our High Priest ministered at the altar, not with the blood of bulls and goats, but with His own precious blood, and carried that blood of atonement into the innermost sanctuary, saying: "It is finished!" Shall the God and Father of our Lord Jesus Christ corroborate that statement and set His eternal seal upon the sacrifice of our Lord?

He did!

For He raised Jesus from the dead!

He is raised for our justification! It is finished indeed! We may have peace with God, being justified, through our Lord Jesus Christ!

Still more.

That same God and Father of our Lord Jesus Christ, Who raised Jesus from the dead, also causes us to rise with Him!

For, it is not of him that willeth, nor of him that runneth, but of God that sheweth mercy. Even as the work of creation, and more emphatically so, the work of raising the dead is solely God's work. He raised up Jesus. He raises up all those that were given to Him in sovereign election. It is He that giveth unto the risen Lord the Spirit of promise, and makes Him the quickening Spirit. It is He, Who through our Lord Jesus Christ makes that Spirit, the resurrection-Spirit, dwell in the Church, to fill her with the resurrection-life of Christ Jesus.

He it is that unites us with Him, the body with the Head.

He it is that regenerates us, kindling the spark of eternal life in our inmost hearts, through Jesus Christ our Lord.

He it is that even now causes us to live through Him, giving us the victory over sin and death.

And He will also raise our mortal bodies!

That we may be with Him forever!

Risen with Him!

Alive we are even now, in the midst of death!

Through the faith of the operation of God. For by grace are we saved, through faith, and that not of ourselves: it is the gift of God!

Others would find a different meaning in the words of our text. They explain that we are partakers of the resurrection of Jesus, even now, bodily. For, this is true, say they, not only ideally, He being the first-fruits, but also in hope. We are saved, we are also bodily raised from the dead, in hope. Hope possesses the resurrection even now. And that hope has for its object the operation of God, whereby He raised Jesus from the dead.

Yet, it is clear that this cannot be the sense.

The Word of God speaks of a resurrection here that is even now realized in us through baptism; that is a resurrection in the same sense in which we are also now buried with Christ in that same baptism. It is the spiritual resurrection, which we now have through our living union with the risen Lord.

Therefore it is through faith. For faith is that spiritual power whereby we are united with Christ.

And faith is of God's operation!

By grace are we saved!

Risen with Christ!

H. H.

EDITORIALS

Zelfs In Dien Lompen Vorm

II.

De lezer herinnert zich, dat we ons voorgenomen hebben, om de door de thans bekende heeren uit het Westen aan Ds. Zwier gerapporteerde uitdrukkingen, die volgens hun zeer onbetrouwbaar zeggen zijn opgeteekend uit preeken van een onzer leeraren, in een gepast verband te plaatsen, met het doel om aan te toonen, dat *ze zelfs in dien lompen vorm* wel degelijk waar kunnen zijn.

Tevens komt dan aan het licht, van welke leer Ds. Zwier eigenlijk een gruwel heeft, en hoever hij eigenlijk al ontwend is aan de gereformeerde waarheid en hare prediking.

In ons vorig opstel over dit onderwerp toonden we aan, dat Ds. Zwier het toppunt van dwaling en dwaasheid acht, om in de prediking te verkondigen, dat ook in eigen gemeente niemand tot Christus komt, tenzij de Vader hem trekke.

We zullen hem maar op den voet volgen en bespreken thans de uitdrukking, die hij als No. 2 rapporteert in *De Wachter*.

Ze luidt als volgt: "Sommigen willen hooren van vermaningen, maar, gemeente, houdt vast aan de diepe dingen van Gods raad".

Ieder, die een greintje goeden wil heeft, en een beetje verstand, begrijpt natuurlijk wel, dat de oorspronkelijke tekst van de preek hier aardig wat veranderingen heeft ondergaan. Eerst hebben de heeren rapporteurs over deze uitdrukking een samenkomst gehad, wie weet hoe lang nadat de preek werd geleverd! En toen zijn ze overeen gekomen, om de tekst aldus vast te stellen, en aan onzen gretigen Zwier te rapporteeren. En ge weet, hoe dat dan soms gaat, vooral met getuigen, die gaarne iemand willen ophangen. Een sterk voorbeeld daarvan hebben we in de getuigen tegen Jezus voor het Sanhedrin. Er kwamen twee getuigen, in wier mond volgens Zwier altijd alle woord moet bestaan, die rapporteerden, dat Jezus zou hebben gezegd: Ik kan den tempel afbreken, en in drie dagen denzelven opbouwen. En zoo maakten ze van Jezus een tempelverwoester en toovenaar! Welnu, de heeren hebben die uitdrukking No. 2 opgeschreven met niet al te liefderlijke bedoeling, en dus, zooals ze maar het ergst kon klinken. En toen heeft Ds. Zwier het gerapporteerde van fouten gezuiverd, een paar comma's ingevoegd, en doorgegeven als den "textus receptus", zooals eertijds de gebroeders Elzevier. En dan komt er heel vroom een bewijstekstie bij: "In den mond van twee of drie getuigen zal alle

woord bestaan". En klaar is Kees. Ofschoon Ds. Zwier dit alles ook goed begrijpt, sluit hij een verbond met zijn geweten, om hem niet al te zeer in den weg te staan, en zegt hij: *Amen*, het zal waar en zeker zijn!

Ja, ja, Izebel had ook twee getuigen tegen Naboth!

Maar ofschoon de oorspronkelijke tekst van de preek in het rapport wel aanmerkelijk verkracht en bedorven zal zijn, toch is het den overschrijvers niet gelukt den tekst zóó te verkrachten, dat het onmogelijk geworden is, om de oorspronkelijke bedoeling er in te lezen.

Zooals de uitdrukking daar staat, laat ze eigenlijk den indruk, dat de prediker bedoelde te zeggen: "Gemeente, ik moet niets van vermaningen hebben. Den zondaar te vermanen is onze roeping niet. Zij, die dat wel willen, hebben het verkeerd voor. Neen, wij moeten enkel en alleen ons houden aan Gods raad, en dan nog wel aan de diepe dingen er van, die eigenlijk voor ons verborgen zijn!"

En juist, omdat de rapporteurs dit er zoo dik hebben opgesmeerd, begrijpt ieder wel, dat hier iets niet in den haak is, en dat zelfs "de volgelingen van Hoeksema" niet zoo preeken.

Maar om verder geen aanstoot te geven, zal ik toch de uitdrukking laten zooals ze is, en er alleen een verband omheen zetten.

Ik stel mij dan voor, dat ik in het volgende verband ook deze uitdrukking voor mijne rekening zou kunnen nemen:

"Mijne hoorders!

"Onze tekstwoorden zijn te vinden in Rom. 9:16 en 18, waar we lezen: 'Zoo is het dan niet desgenen, die wil, noch desgenen, die loopt, maar des ontfermenden Gods. Zoo ontfermt Hij Zich dan diens Hij wil, en Hij verhardt, dien Hij wil'.

"Er zijn velen, gemeente, die van de waarheid in mijne tekstwoorden vervat totaal vervreemd zijn, niets moeten hebben. En nu heb ik het oog niet bepaald op die kringen, die openlijk de waarheid van Gods soevereine genade, der absolute predestinatie loochenen, en de verderfelijke leer van den vrijen wil des menschen voorstaan en verkondigen. Zij staan tamelijk ver van ons af. Met hen hebben we niet zoozeer te strijden. Tegenover hen kan ieder gereformeerde gewaarschuwd zijn. We weten, wat we aan hen hebben. Ze komen openlijk met hunne dwalingen voor den dag. Ze zeilen onder geen valsche vlag.

"Maar ik heb meer bijzonder het oog op velen, die nog gereformeerd heeten, en ook willen heeten.

"Ik heb het oog op toestanden in kerken, die officieel nog staan op den grondslag der gereformeerde belijdenis, maar die desniettemin van de waarheid in onze tekstwoorden uitgedrukt in den grond der zaak niets moeten hebben.

"Ge kent zelf die menschen.

"O, zeker, ze zijn gereformeerd. Achter in hun psalmboek staan de drie "Formulieren van Eenigheid",

van den inhoud waarvan ze weinig of geen kennis hebben, waarbij ze ook niet genoeg belang hebben, om ze te onderzoeken, maar die ze toch hun belijdenis noemen. Toen ze belijdenis deden, hebben ze *ja* geantwoord op de vraag of ze geloofden, dat de leer, die alhier (en dat was immers eene gereformeerde kerk?) geleerd wordt, de waarachtige en volkomene leer der zaligheid is. En tevens hebben ze toen beloofd, dat ze alle ketterijen tegen die leer strijdende zouden verwerpen, en bij die leer zouden blijven. En dat is immers de leer, waarvan de verkiezing het hart is? Ze zijn dus officieel gereformeerd. En nog telkens, wanneer ze een kind laten doopen, leggen ze dezelfde belijdenis af.

“Maar in de werkelijkheid staat het met die menschen, en ze zijn te vinden onder gewone leden en predikanten, toch wel wat anders. Zeker, zeker, ze *gelooven* wel, dat er eene verkiezing en ook zelfs eene verwerping is. Maar in de praktijk kan men met die waarheid toch niets beginnen. Op den voorgrond moet die leer zeker niet worden geschoven. Men kan er wel eens een keer over preeken, bij wijze van herinnering, dat wij toch gereformeerd zijn, in elk geval wel over de verkiezing. Van de verwerping is het maar beter te zwijgen. Men maakt er maar zorgeloze menschen door. Den indruk wordt gemaakt, dat alles wel is, als we maar utverkoren zijn, en als we het niet zijn, dan kunnen we er toch niets aan doen. En zoo wordt de verantwoordelijkheid van den mensch maar geloochend en de mensch voorgesteld als een stok en een blok. Die leer der verkiezing, en vooral die harde leer der verwerping, behoort tot *de diepe dingen van Gods raad*. En die zijn voor ons verborgen. En we moeten niet vergeten, dat de verborgene dingen voor den Heere onzen God zijn, maar de geopenbaarde zijn voor ons en onze kinderen. En daarom moeten we maar niet spreken van die diepe dingen. Het ligt op onzen weg, om te vermanen. We moeten maar Jezus Christus en dien gekruisigd preeken, de menschen het liefelijk aanbod van genade en zaligheid brengen, ieder zeggen, dat God het wel met hem meent, ernstiglijk zijne zaligheid zoekt, en een iegelijk vermanen om Jezus aan te nemen. Jezus is voor zondaren gestorven en dat zijn alle menschen. Laat ons dus maar onzen plicht doen en de menschen vermanen. Dan hebben we met die diepe dingen van Gods raad verder niets te maken.

“En met zulke schijnvrome redeneeringen wordt de gereformeerde waarheid der predestinatie dan doodgezwegen, en wordt onder gereformeerden schijn het Arminianisme met vlag en wimpel binnen gehaald.

“Het is echter wel duidelijk, dat de Schrift het anders wil. Wat die water-en-melksche gereformeerden ‘de diepe dingen van Gods raad’ noemen, die voor ons verborgen zijn, en waarmede we niets te maken hebben in de prediking en in de praktijk, is ons in de Heilige Schrift overal en zeer duidelijk geopenbaard. Gods raad is niet verborgen, maar geopenbaard. Dat

God de Zijnen van eeuwigheid heeft liefgehad en ten eeuwigen leven heeft verkoren, dat voor die verkorenen en voor hen alleen Christus is gestorven, dat God die verkorenen ook zekerlijk en krachtdadiglijk tot de zaligheid leidt, hen wederbaart, het geloof hun schenkt, hen ten einde toe bewaart,—deze dingen behooren niet tot de verborgene dingen, maar tot de geopenbaarde, die voor ons en onze kinderen zijn. Dit is zeer duidelijk uit de woorden van onzen tekst. De zaligheid is niet desgenen, die wil, noch desgenen, die loopt, maar des ontfermenden Gods. En Hij ontfermt Zich diens Hij wil, en verhardt ook dien Hij wil.

“Het is natuurlijk waar, dat het op onzen weg ligt om te vermanen. Maar wanneer men gaarne van vermaning wil spreken en hooren, om daardoor de waarheid van Gods souvereine genade op den achtergrond te schuiven en straks te loochenen, dan verklaren wij hier openlijk, dat zulke menschen vijanden zijn der gereformeerde waarheid. Ze hebben nimmer verstaan, wat het zeggen wil, dat de verkiezing het hart der kerk is. En, juist omdat ze zeilen onder gereformeerde vlag, zijn zulke menschen gevaarlijker dan de verklaarde en openlijke Arminianen. Juist doordat ze een tegenstelling maken tusschen vermanen en ‘de diepe dingen van Gods raad’, ondermijnen ze onder den schijn van vroomheid de gereformeerde waarheid.

“Tegen zulke menschen willen we u waarschuwen, gemeente.

“Ze zijn er altijd geweest. Altijd oefenen ze hun verderfelijken invloed uit.

“Het is hoofdzakelijk te wijten aan dat soort van ‘gereformeerden’, dat men in de Christelijke Gereformeerde kerken zoover afgeweken was in 1924, dat de synode van Kalamazoo de ‘Drie Punten’ kon vaststellen.

“En met het oog op zulke menschen zeg ik u: *Laat sommigen willen hooren van vermaningen, maar, gemeente, houdt vast aan ‘de diepe dingen van Gods raad’.*”

Zoo zal, naar ik mij voorstel, wel ongeveer door dien leeraar in het Westen gepreikt zijn.

Zoo is het, naar ik mij overtuigd houd, in elk geval de bedoeling wel geweest.

Ds. Zwier vindt dit alles wel vreeselijk.

Maar dat komt, doordat hij door alles heen en tot elken prijs de dwalingen der ‘Drie Punten’ wil verdedigen.

En wie zich dat ten doel stelt, ziet alles verkeerd.

H. H.

NOTICE

Classis East will meet Wednesday, April 3 at 9 o'clock in the morning in the Roosevelt Park Protestant Reformed Church.

D. JONKER, S. C.

Onze Toekomst

In een van zijn gemoedelijke ontboezemingen, die onder den naam van "Dogmatische Onderwerpen" den lezers van *De Wachter* worden aangeboden, schrijft den ons thans meer en meer bekend geworden Ds. Zwier, dat hij gerust als zijne voorspelling durft door te geven, dat onze Protestantsche Gereformeerde Kerken geen toekomst hebben.

Reden of grond voor deze voorspelling geeft de schrijver niet aan. Hij beweert maar wat.

En waar hij zelf er aan toe voegt, dat hij slechts een brood etend profeet is, behoeven we ons over zijne voorspelling niet al te ongerust te maken, en hebben de Christelijke Gereformeerde lezers geen reden om zich al te zeer over onzen spoedigen ondergang nu reeds te verblijden.

Trouwens verklaar ik die voorspelling van den leeraar van Holland zoo, dat "the wish is father to the thought". Ik vermoed, dat hij die voorspelling juist maakt, omdat hij zich toch wel een beetje ongerust maakt over die toekomst onzer kerken. Het is uit al zijn schrijven wel duidelijk geworden, dat hij niets liever zag, dan dat morgen aan den dag onze kerken ten onder gingen. Intusschen ziet hij, als redelijk mensch, voor zijn oogen wel, dat dit niet het geval zal worden. En nu blijft hij zich maar vleien met de gedachte, dat wij "geen toekomst" hebben.

Hij is trouwens niet de eerste, die zich aan dergelijke voorspelling waagt.

Het is nu vijftien jaren geleden, dat de Christelijke Gereformeerde Kerken haar afwijkingen van de Gereformeerde Belijdenisschriften opstelden, en ons uitwierpen, omdat we, trouw aan onze handteekening onder het Onderteekeningsformulier, de Drie Punten bestreden.

En gedurende die vijftien jaren heeft men van het begin onzen ondergang voorspeld.

Eerst gaf men ons een jaar, toen een paar jaren, vijf jaren leven. . . .

Toen we er na vijf jaren nog waren hoorde men, dat er aan onze kerken wel een eind zou komen, indien ondergeteekende slechts den geest gaf.

Doch in den laatsten tijd hoorde men van die voorspellingen zoo niet meer.

Men gaf blijkbaar den moed op.

Alleen Ds. Zwier tracht de hoop weer te doen herleven, en durft ook thans als brood etend profeet nog te voorspellen, dat onze kerken geen toekomst hebben.

Nu hangt het er natuurlijk van af, wat we hebben te verstaan door "toekomst hebben".

Als Ds. Zwier hieronder verstaat, dat wij als Protestantsche Gereformeerde Kerken nooit groot zullen worden naar de maatstaf der wereld; dat we nooit een groote plaats zullen innemen in de groote kerkelijke wereld; dat het ons zeker nooit ten deel zal vallen om

te kunnen pralen met groote inrichtingen en machtige gebouwen, zelfs niet zooals de Christelijke Gereformeerde Kerken dat betrekkelijkerwijze thans kunnen doen b.v. met hun "Calvin College",—dan zou ik hem in elk geval gaarne toestemmen, dat het er alsnog niet veel op gelijk, dat hij in de naaste toekomst ongelijk zal blijken te hebben.

Doch zoo versta ik niet de "toekomst" 'onzer kerken.

Zulk een "toekomst" begeer ik zelfs niet.

Ik meen zelfs, dat het jagen naar zulk een "toekomst" uiterst gevaarlijk is, dat ze veeleer af te bidden is. Zelfs ben ik door ervaring overtuigd, dat het streven naar uitwendige grootheid en erkenning door de wereld, den Christelijke Gereformeerden in de laatste vijf en twintig jaren parten heeft gespeeld, en één der oorzaken is, dat die kerken zeker geen toekomst hebben, tenzij ze op haar schreden terug keeren.

Wist niet één der vooraanstaande mannen in die kerken, een man, die het gewoonlijk heeft over dingen, "die onder ons volkomen zekerheid hebben", het in mijn bijzijn een twintigtal jaren geleden te beredeneeren, dat het verreweg het verkieselijkst was, dat de nog gezonde leiders der kerken het bijltje er maar bij neer zouden leggen, dat men maar weer van onder af aan begon, al moest het ook maar weer met een klein "William-Street-schooltje"?

Toen zag ik dat nog niet zoo in.

Thans ziet hij het blijkbaar niet meer zoo.

Maar ik heb door ervaring geleerd, dat die man toen toch wel eens gelijk kon gehad hebben.

Het zal voor een man als Ds. Zwier, die het blijkbaar zijne roeping acht om door alles heen het doen en de leer zijner kerken te verdedigen, en daardoor dikwijls blind is voor het waarachtig heil der Kerk van Christus in de wereld, wel tamelijk moeilijk zijn om zich in te denken in de geestelijke mentaliteit van een kerkengroep, die letterlijk van onder op moest beginnen, en die naar het uitwendige nog altijd klein is. Hij weet daar niet van. Hij gaat blijkbaar uit van de gedachte, dat het ook ons hoogste doel en streven is, om weer groot te worden, groot naar de maatstaf der wereld, in getalsterkte, in uitwendig vertoon. Hij kan het zich niet indenken, dat men voor zulke grootheid ook letterlijk bang kan worden.

En daarom zal hij het van mij moeten gelooven, dat ik in die richting de toekomst onzer kerken niet zoek.

En ik meen, dat onze toekomst als kerken juist daarin, en daarin alleen moet worden gezocht, dat we de waarheid van Gods Woord, de Gereformeerde waarheid zuiver bewaren, handhaven, verder ontwikkelen, en overal in het leven in de wereld in praktijk brengen en toepassen.

Dat is onze roeping als Protestantsche Gereformeerde Kerken.

Daarin ligt onze kracht.

En zoolang ons God genade geeft om dat de zoeken, en ook genoegzame middelen en krachten geeft, om in die richting te werken, hebben we juist wel toekomst.

Aan die roeping trachten we getrouw te zijn met al onze krachten. Daartoe hebben we onze *Standard Bearer*. Daarom hebben we een zendeling-leeraar; niet om maar wat gemeenten te stichten, maar om die Gereformeerden te vergaderen, die met ons willen staan en strijden voor dat doel. Daartoe hebben we onze Theologische School; niet maar om wat dominees te maken, maar om onder Gods zegen mannen voor te bereiden, die in de zaak Gods aan ons toebetrouwd als leiders kunnen optreden, en pal kunnen staan voor de waarheid Gods, in de zake van den Zoon Gods.

Daartoe behoeven we niet groot en rijk te zijn.

Des Heeren kracht wordt in zwakheid volbracht.

En als Ds. Zwier onze "toekomst" een oogenblik in dat licht wil beschouwen, zal hij in de eerste plaats moeten toestemmen, dat hij in het licht der feiten heelemaal geen grond voor zijne voorspelling heeft; en zal hij zich in de tweede plaats moeten schamen, dat hij den ondergang onzer kerken zoo ernstiglijk begeert.

Want alleen dan hebben onze kerken geen toekomst in Amerika, als het God den Heere mocht believen (iets, waarvoor ik ook soms vrees), om in dit land het Gereformeerde licht geheel van den kandelaar te nemen.

De schrijver van "Dogmatische Onderwerpen" in *De Wachter* zal immers zelf wel kunnen zien, dat zijne voorspelling al te dwaas lijkt in het licht van de feiten, van de historie onzer kerken, die nu pas vijftien jaren bestaan.

Onze kerken, zooals ze thans bestaan als Protestantse Gereformeerde Kerken zijn begonnen met twee gemeenten en twee predikanten. En de Heere heeft ons niet alleen laten bestaan, maar ons ook uitbreiding gegeven, zoodat we thans over de twintig gemeenten tellen. En de zaak der uitbreiding gaat nog altijd voort.

We zijn destijds aanstonds begonnen met het oprichten van een blad, waarin we onze beginselen zouden kunnen verbreiden en ontwikkelen. En niet alleen bestaat dat blad nog altijd, maar de *Standard Bearer* heeft reeds veel invloed uitgeoefend, en is in invloed steeds toegenomen, bij vriend en vijand, beide hier en in Nederland. Ds. Zwier weet dit ook wel. (Hoe zou hij het anders willen verklaren, dat hij zelf, na jarenlang stilzwijgen over ons, zich genoodzaakt ziet, om schier elk artikel, dat hij schrijft aan ons te wijden, nu reeds voor meer dan twee jaren? Of vindt ook Ds. Zwier het geen opmerkelijk verschijnsel, dat men genoodzaakt wordt, aan menschen, die men als ketters de deur heeft uitgejaagd, na een periode van vijftien jaren opnieuw aandacht te wijden, en dat wel om zich tegenover hen te verdedigen? Kan Ds. Zwier er een

tweede voorbeeld van vinden in de geschiedenis, dat "ketters" al maar volhielden, dat zij Gereformeerd zijn gebleven, en dat de kerken, die hen uitwierpen al maar door bleven worstelen om eigen menschen duidelijk te maken, dat ze zelf de waarheid getrouw bleven? De geschiedenis van ketters, die dat werkelijk zijn, is gewoonlijk heel anders. Ze mogen een korten tijd wat onrust veroorzaken, maar gewoonlijk sterft hun beweging spoedig uit. Doch tegenover ons worden de Christelijke Gereformeerden altijd weer genoodzaakt zichzelf te verdedigen. Voor een niet gering deel ligt de aanleiding hiertoe in ons blad. Het heeft reeds veel invloed uitgeoefend. Zijn invloed begint zich hoe langer hoe meer te openbaren. En nog altijd geeft de Heere ons dit middel tot handhaving der waarheid.

Daarbij hebben we onderscheidene boeken en pamphletten geschreven en verspreid, hier en in het oude vaderland, in beide talen, Nederlandsch en Engelsch. Ze zijn verspreid bij de duizenden, één er van zelfs ten getale van tien á twaalf duizend, mede omdat men in Christelijke Gereformeerde kringen er zoo gretig gebruik van maakte, schoon het handelde over een fundamenteel Gereformeerd vraagstuk. En ook dit werk gaat nog altijd voort.

We zijn aanstonds een Theologische School begonnen. O, zeker, zeer klein! Maar wat hindert dat nu? We geven onderwijs in schier alle theologische vakken, en in het Grieksch en Hebreeuwsch. En als onze studenten candidaat worden, zouden ze met glans een examen passeeren, dat hun door het Curatorium van het Calvin Seminarie zou mogen worden afgenomen. In een kleine school kan men soms veel harder werken en veel degelijker werk doen, dan in een groote inrichting. En ook die school geeft de Heere ons nog altijd. Neen, wij zijn nog niet aan een "zesde" toe. Dr. H. H. Kuyper behoeft ook vooralsnog niet bevreesd te zijn, dat wij het promotierecht zullen zoeken. Maar wat geeft dat? Onze school heeft nog altijd het doel gediend, dat de Heere Zelf ons voor oogen heeft gesteld. En nog altijd zijn er studenten geweest, die haar onderwijs zochten.

En we hebben thans onzen zendeling-leeraar, een doorn in het vleesch van Ds. Zwier en vele anderen met hem. Maar als Ds. Zwier eens even zijn al te sterk gekleurden bril zou kunnen afzetten, zou hij moeten toestemmen, dat de Heere ons in hem den rechten man op de rechte plaats gaf. En Hij wijst ons ook steeds een veld, waar hij mag arbeiden.

Zeker, men mag van ons zeggen, dat wij klein zijn.

Maar men kan niet naar waarheid zeggen, dat we niet bloeien en sterk zijn door de genade Gods over ons.

In het licht van deze feiten staat het er wel ietwat zwakjes voor met de voorspelling van Ds. Zwier.

Ik vrees, dat zijn profetische geest beheerscht werd door een zeer onprofetische begeerte.

H. H.

De Prediking Van Jezus

III.

VOLGENS DE SYNOPTICI. (2).

We willen nog een paar voorbeelden geven van de prediking van Jezus, zooals ons die beschreven wordt in de eerste drie Evangelie-verhalen.

En we houden daarbij voor de aandacht, dat het ons doel is, om te zien of het waar is, dat die prediking uitgaat van de gedachte, dat alle menschen Gode aangenaam zijn, en bestaat in een liefelijk, welgemeend aanbod van zaligheid aan alle hoorders zonder onderscheid, zóó zelfs, dat de Heiland met opzet die "harde" uitdrukkingen uit het Oude Testament vermeed, die spreken van "den dag der wrake onzes Gods", zooals de zoozeer dwalende schrijver van "Dogmatische Onderwerpen" in *De Wachter* zijne lezers onderwijst.

We mogen in het algemeen wel opmerken, dat tijdens de omwandeling van den Heiland die prediking in elk geval nog altijd beperkt was tot de verlorenen schapen van het huis Israels. Hierop legt Hij Zelf den nadruk, maar ook beperkt Hij de prediking van de discipelen, die Hij uitzendt, op dezelfde wijze. Indien dus al die prediking aan alle hoorders zonder onderscheid eene algemeene genade Gods verkondigde, dan gold dit nog slechts een zeer beperkt aantal menschen. Toen, en heel de oude bedeeling door, waren *alle* menschen Gode zeker niet aangenaam, en bedoelde Hij in geen geval, dat alle menschen tot Hem zouden komen. En nu kan men wel eenvoudig opmerken, dat dit zijn oorzaak had in het karakter der oude bedeeling, maar daarmede heeft men letterlijk niets gezegd in betrekking tot de kwestie, die ons bezig houdt. Want immers het gaat in hoofdzaak om onze beschouwing van God. Men vindt het vreeselijk, wanneer wij leeren, dat de genade Gods, die in de prediking des Evangelies tot openbaring komt, beperkt is tot de uitverkorenen alleen; en dat ook in de nieuwe bedeeling de verkondiging des Evangelies geen algemeene genade is, geen getuigenis, dat alle menschen Gode aangenaam zijn. Maar, als dat werkelijk zoo vreeselijk is, waar willen Zwier c.s. dan heen met het Oude Testament? Als het reeds zoo vreeselijk is om te leeren, dat in de nieuwe bedeeling de genade der prediking alleen voor de uitverkorenen bedoeld is, wat zullen we dan zeggen van de oude bedeeling, toen God die prediking zelve beperkte tot de Joden alleen?

Die "Oud-Testamentische God" is Zwier zeker wel al te vreeselijk!

Het is dan ook deze gedachte, die tot openbaring komt, als hij Jezus feitelijk kritiek laat uitoefenen op de prediking van Jesaja, en beweert, dat Jezus, om toch Zijn Evangelie maar liefelijk te maken, met opzet de woorden "de dag der wrake onzes Gods" weglief.

De God van Jesaja, de God van de oude bedeeling is

hem te vreeselijk. Die God bood Zijn genade niet welmeenend aan alle menschen aan, maar beperkte zelfs het "aanbod" tot de Joden. Van Hem moet Ds. Zwier niets hebben.

Indien hij meent, dat wij hem hier onrecht doen, laat hem dan maar eens het strikt particuliere karakter der oude bedeeling verklaren in het licht van zijn algemeene voorstelling.

En op een enkele uitzondering na is ook de prediking van Jezus nog altijd beperkt tot de Joden, tot de verlorenen schapen van het huis Israels, tijdens Zijne omwandeling op aarde.

Maar we kunnen nog een andere algemeene opmerking maken aangaande die prediking van onzen Heiland.

Ook de goddelooze leiders des volks, Farizeën, Schriftgeleerden en Sadduceën, zullen van die liefelijke prediking, dat alle menschen Gode aangenaam zijn, van dit liefelijk "aanbod van genade en zaligheid" door den Heiland, beslist moeten worden uitgesloten.

Nooit heeft de Heiland ook maar één liefelijk woord voor hen! Nooit komt de Heiland tot hen met een "welgemeend aanbod van genade en zaligheid". Het tegendeel is waar. Altijd spreekt Hij tot hen van "den dag der wrake onzes Gods". Overal kondigt Hij hun het oordeel aan. Hij roept het wee over hen uit. Hij voorspelt het hun, dat het koninkrijk Gods van hen zal weggenomen worden. Zelfs stelt hij hun zaak altijd voor als volstrekt hopeloos. Ds. Zwier stelt het altijd voor als een vreeselijk iets, dat wij voor de goddeloozen nooit een liefelijk woord hebben, dat we niets tot hen te zeggen hebben, dan dat hun het oordeel wacht. Maar ik daag hem uit, om ook maar één voorbeeld uit de prediking van Jezus aan te halen, waarin de Heiland een liefelijk woord heeft voor de goddelooze Farizeën en Schriftgeleerden.

Hoe vreeselijk moet hij uit dit oogpunt wel de prediking van den Heiland vinden!

De voorbeelden hiervan zijn voor het grijpen.

Doch we willen ons tot een paar beperken.

Allereerst vestigen we de aandacht op Matt. 15:7-14.

Eenige Schriftgeleerden en Farizeën waren tot Jezus gekomen van Jeruzalem, om Hem te bespieden en hunne netten voor Hem te spannen. En gemerkt hebbende, dat de discipelen niet altijd de handen wieschen, als ze brood zouden eten, komen ze tot den Heiland met de vraag: "Waarom overtreden Uwe discipelen de inzettingen der ouden? want zij wasschen hunne handen niet, wanneer zij brood zullen eten". Nu had de Heiland hen wel liefelijk kunnen onderwijzen, of ook ernstiglijk tot bekeering kunnen vermanen. Doch inplaats daarvan antwoordt Hij: "Waarom ook overtreedt gij het gebod Gods door uwe inzetting? Want God heeft geboden, zeggende: Eert uwen vader en moeder; en: Wie vader of moeder vloekt, die zal den dood sterven. Maar gij zegt: Zoo

wie tot vader of moeder zal zeggen: Het is eene gave, zoo wat u van mij zou kunnen ten nutte komen; en zijnen vader of zijnen moeder geenszins zal eeren, die voldoet. En gij hebt het gebod Gods krachteloos gemaakt door uwe inzetting". Matt. 15:1-6.

En dan volgt:

"Gij geveinsden! wel heeft Jesaja van u geprofeeteerd, zeggende: Dit volk genaakt Mij met hunnen mond, en eert Mij met de lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij; doch tevergeefs eeren zij Mij, leerende leeringen, die geboden van menschen zijn".

En daarna keert de Heiland zich tot de schare en zegt tot hen, in het bijzijn van de Schriftgeleerden en Farizeën: "Hoort en verstaat. Hetgeen ten monde ingaat ontreinigt den mensch niet; maar hetgeen ten monde uitgaat, dat ontreinigt den mensch".

Nu is er in dit alles zeker geen woord van een liefelijk aanbod, zelfs geen woord van vermaning of bekeering. En waarom niet? Jezus geeft ten slotte zelf de verklaring, het antwoord op deze vraag. Want, als de discipelen Jezus er opmerkzaam op maken, dat Zijne rede de Schriftgeleerden en Farizeën heeft geërgerd, antwoordt de Heiland: "*Alle plant, die Mijn hemelsche Vader niet geplant heeft, zal uitgeroeid worden. Laat hen varen; zij zijn blinde leidlieden der blinden.* Indien nu de blinde den blinde leidt, zoo zullen ze beiden in de gracht vallen". Maat. 15:12-14.

Laat Zwier eens over deze dingen nadenken, eer hij nog weer schrijft over de prediking van Jezus als een liefelijk, welgemeend aanbod, en de verkondging van een God, Wien alle menschen aangenaam zijn.

Hier hebt ge het geval, dat de discipelen blijkbaar van oordeel zijn, dat Jezus den Schriftgeleerden en Farizeën wel een beetje liefelijker had kunnen antwoorden, dat Hij ze maar een beetje noodeloos heeft geërgerd. En ze willen den Heiland eigenlijk den raad geven, al is het ook langs een omweg, om in het vervolg een beetje zachter te werk te gaan. En daarop geeft Jezus ten antwoord, dat zij zich niets van die Schriftgeleerden en Farizeën behoeven aan te trekken, dat er heelemaal niets abnormaals heeft plaats gegrepen, niets, waarover zij zich bezorgd behoeven te maken, nu die leiders des volks zich aan Zijne woorden hebben geërgerd. De discipelen *kunnen hen gerust laten varen*. Want immers: zij, die Schriftgeleerden en Farizeën, *zijn geen plantingen Zijns Vaders*. Zij zullen dus moeten worden uitgeroeid!

Wat zouden de heeren informateurs uit het Westen gretig naar de pen grijpen; en wat zou Ds. Zwier weer met veel droefheid zijner ziele wat te rapporteeren hebben in *De Wachter*, als een onzer predikanten eens in een preek zou zeggen: "gemeente, laat ze toch varen! Maak u toch niet ongerust, wanneer de goddeloozen onder mijne preek geërgerd worden. Alle plante, die door God niet geplant wordt, moet immers uitgeroeid worden!"

Of laat me uw aandacht vestigen op het bekende drie en twintigste hoofdstuk van Mattheus, en Lukas 12:39-52.

Naar het model van deze predikatie moest Ds. Zwier eens den moed hebben te preeken in Maple Ave.! En dan natuurlijk zonder aan het einde de geslagen wonden met een zalfje van eene menschelijke toepassing en "algemeen aanbod" weer te verzachten! Want laat het uwe aandacht niet ontgaan, dat de Heere Jezus juist dit doet. Meedoogenloos spreekt Hij de waarheid, rukt Hij het masker van geveinsdheid van het gelaat der goddelooze hypocrieten, en als Hij ze naakt heeft uitgekleeft, kondigt Hij hun het onvermijdelijk oordeel aan!

Geen liefelijke algemeene-genade-toepassing!

En dit was een publieke preek! Want Jezus sprak tot de scharen en tot de discipelen. Matt. 23:1. Hij begint met tegen de Schriftgeleerden en Farizeën te waarschuwen. Deze zijn gezeten op den stoel van Mozes en daarom luistere men naar hun woord, maar men volge hen niet in hunne werken! Zij zoeken de eere van menschen, beminnen de vooraanzittingen en mogen gaarne "meester" worden genoemd. Doch zij, de discipelen, moeten alzoo niet handelen. Ze zullen geen "meester" worden genoemd, want één, namelijk Christus, is hun Meester, en zij zijn allen broeders. Noch ook zullen ze iemand met den naam van "vader" noemen, want één is hun Vader, namelijk God. En ze moeten het goed verstaan en altijd voor de aandacht houden, dat wie zichzelf zal zoeken te verhoogen, die zal vernederd worden; en wie zichzelf zal vernederen, die zal verhoogd worden. Vss. 1-12.

Daarna keert de Heiland Zich met een veelvoudig "wee u! tot de Schriftgeleerden en Farizeën. Hij kleedt hen naakt uit! Hij noemt ze "geveinsden" en geeft de reden aan, waarom Hij hen aldus noemt. Ze eten immers de huizen der weduwen op, en dat onder een schijn van lang te bidden. Ze sluiten het koninkrijk der hemelen voor de menschen. Ze sloven zich uit om een proseliet te maken, en als ze er een gemaakt hebben, maken ze hem tweemaal meer een kind der hel, dan ze zelf zijn! Ze zijn dwazen en blinden, die leeren, dat men wel mag zweren bij den tempel, maar niet bij het goud des tempels; wel bij het altaar, maar niet bij de gave op het altaar. Ze verdienen de munte en de dille en den komijn, maar bekommeren zich niet om recht en barmhartigheid en geloof. Ze zijgen de mug uit, en zwelgen den kemel door. Ze reinigen wel het buitenste van schotel en drinkbeker, maar laten lie van binnen vol roef en onreinheid. Ze zijn gelijk aan witgepleisterde graven, schoon schijnend aan den buitenkant, maar van binnen vol stinkende doodsbenederen. Ze meenen hunne handen te kunnen waschen van het bloed der profeten, door der profeten graven te bouwen, terwijl ze zelf juist altijd het bloed der profeten vergieten en de waarheid in ongerechtigheid ten onder houden. Vss. 13-32.

En als ge nu meent, dat het slot van deze preek ten slotte een liefelijk aanbod van genade en zaligheid wordt, dan vergist ge u wel deerlijk.

Het tegendeel is waar.

Want in de eerste plaats kondigt de Heiland hun aan, dat ze onmogelijk de helsche verdoemenis zullen kunnen ontvlieden, slangen en adderengebroedsels als ze zijn.

En daarna verkondigt Hij hun openlijk, dat het al erger met hen zal en moet worden, dat God tot hen profeten zendt, en wijzen, en Schriftgeëerden, die ze zul'en dooden, opdat op hun hoofd moge komen al het rechtvaardige bloed, dat van de dagen van Abel af vergoten is geworden! Vss. 33-36.

Het lijkt er in de prediking van Jezus dus niet veel op, dat alle menschen Gode aangenaam zijn, en dat, wie naar het model van des Heiland's Woord predikt, zou mogen komen met en liefelijk, welgemeend aanbod van genade en zaligheid aan alle hoorders.

Het tegenovergestelde is waar.

H. H.

Over De "Krankheid" In Jakobus V:14

Van J. T. te Edgerton, Minn., ontvingen we de volgende vraag.

"Wordt met "krankheid" in Jak. 5:14 bedoeld eene lichamelijke of eene geestelijke krankheid?

Laat ons eerst de tekst lezen. Hij luidt als volgt:

"Is iemand krank onder u? dat hij tot zich roepe de ouderlingen der gemeente, en dat zij over hem bidden, hem zalvende met olie in den Naam des Heeren".

Hierop volgt in vs. 15: "En het gebed des geloofs zal den zieke behouden, en de Heere zal hem oprichten, en zoo hij zonden gedaan zal hebben, het zal hem vergeven worden".

Ook is het nog van belang, dat we letten op hetgeen aan vs. 14 onmiddellijk voorafgaat: "Is iemand onder u in lijden? dat hij bidde; is iemand goedsmoeds? dat hij psalmzingt".

Mijn antwoord op de gedane vraag is als volgt: Het is mijne overtuiging, dat de "krankheid" in vs. 14 niet op lichamelijke krankheid, maar op geestelijke zwakheid, moedeloosheid, inzinking, verflauwing doelt.

En mijne gronden voor deze overtuiging zijn de volgende:

1. De woorden, die hier gebruikt worden voor "krank" en "zieke" (vs. 15) duiden in den regel, althans niet noodzakelijk, eene lichamelijke krankheid aan. Wat het laatste woord betreft, het komt in het N. T. buiten de plaats in Jakobus alleen voor in Hebr. 12:4 en Openb. 2:3. In Hebr. 12:4 lezen we: "Want

aanmerkt Dezen, Die zoodanig een tegenspreken van de zondaren tegen Zich heeft verdragen, opdat gij niet *verflauwt* en bezwijkt in uwe zielen". Hier is het woord vertaald door "verflauwt", en is het gebezigd ter aanduiding van geestelijk zwakheid, achteruitgang, vermoeidheid, gebrek aan lijdzaamheid etc. En in Openb. 2:3 lezen we: "En gij hebt verdragen, en hebt geduld; en gij hebt om Mijns Naams wil gearbeid, en zijt niet *moede* geworden". Ook hier ziet het niet op lichamelijke ziekte. Jak. 5:15 kan dus evengoed worden vertaald als volgt: "En het gebed des geloofs zal den geestelijk moede of ingezonkene, verflauwde, behouden, etc.

En wat het eerste woord betreft, vertaald door "*krank*" in vs. 14, ook dit duidt niet noodzakelijkerwijze eene lichamelijke krankheid aan, maar beteekent eenvoudig "zwak". Eene vergelijking met andere plaatsen, waar dit woord voorkomt, kan dit voor ieder duidelijk maken. Zoo wordt het gebruikt in Rom. 8:3: "Want hetgeen der wet onmogelijk was, dewijl zij door het vleesch *krachteloos* was, etc. Hier is het vertaald door "krachteloos" en dat wel met betrekking op de wet. In Rom. 4:19 lezen we: "En niet *verzwakt* zijnde in het geloof, heeft hij zijn eigen lichaam niet aangemerkt, dat alreede gestorven was". Precies hetzelfde woord, dat in Jak. 5:14 door "krank" vertaald is, is in Rom. 4:19 vertaald door "verzwakt", en dan met toepassing op het geloof, op geestelijke zwakheid dus. Door "zwak" is het ook vertaald in II Cor. 12:10: Daarom heb ik een welbehagen in zwakheden, in smaadheden, in nooden, in vervolgingen, in benauwdheden om Christus' wil; want als ik *zwak* ben, dan ben ik machtig"; ofschoon daar het woord blijkbaar doelt op allerlei lijden en vervolgingen om Christus' wil. Zoo ook in II Cor. 13:4: "Want hoewel Hij gekruist is door *zwakheid*, zoo leeft Hij nogtans door de kracht Gods. Want ook wij zijn *zwak* in Hem, maar zullen met Hem leven door de kracht Gods". En nogmaals in II Cor. 13:9: "Want wij verblijden ons, wanneer wij zwak zijn en gij sterk zijt".

Uit deze verschillende voorbeelden zal het duidelijk zijn, dat er zeer veel voor te zeggen is, om ook in Jak. 5:14 niet aan gewone, lichamelijke ziekte, maar aan geestelijke zwakheid, afgematheid, verflauwing te denken.

Deze overwegingen worden nog versterkt, wanneer we op het voorafgaande vers letten. Daar toch wordt zeer zeker gesproken van lichamelijk lijden (kako-pathein), hetzij dan van gewone krankheid, of van lijden ons aangedaan door menschen, of andere tijdelijke tegenspoeden. Het is niet waarschijnlijk, dat we in vs. 14 een bloote herhaling hebben van vs. 13: Is iemand onder u lijdende. . . Is iemand onder u krank? Daar komt nog dit verschil bij, dat aan den lijdende in vs. 13 den raad wordt gegeven, dat *hij zelf moet bidden*; terwijl aan den kranke in vs. 14 wordt gezegd, dat hij de ouderlingen der gemeente moet

roepen. De bedoeling is blijkbaar, dat de laatste krankheid van dien aard is, dat er geen kracht des geestes is, om te bidden. Is iemand verflauwd, ingezonken, verzwakt in het geloof, in de hope, in lijdzaamheid? Is hij geestelijk zoo terneer gebogen, dat het gebed op de lippen besterft? Welnu, in dat geval, laat hem de ouderlingen der gemeente roepen, dat die voor hem bidden, hem zalvende met olie (symbool des Geestes, want aan dien Geest heeft de zwakke behoefte) in den Naam des Heeren. Natuurlijk kunnen beide best samengaan, het lichamelijke lijden en de geestelijke inzinking, en kan het eerste zelfs de aanleiding zijn tot de tweede. De Schrift leert ons hier dan ook, dat we maar niet om allerlei ziekten en kwalen van lichamelijken aard, ernstig of van lichten aard, den dominee of de ouderlingen moeten roepen, om voor ons te bidden. We moeten zelf ook bidden kunnen. Maar wor't het zoo, dat dit laatste niet meer wil, we'nu, laat dan de ouderlingen der gemeente komen.

Let er voorts ook nog op, dat het in geheel het volgende verband juist gaat over geestelijke krankheid en geestelijk gezond worden. In nauw verband met het laatste gedeelte van vs. 15 ("en zoo hij zonden gedaan zal hebben, het zal hem vergeven worden".) en een bewijs, dat geestelijke inzinking bedoeld is in dat vers) lezen we in vs. 16: "Belijdt e'kander de misdaden, en bidt voor elkander, *opdat gij gezond wordt*". Een woord, dat zeker op geestelijke gezondheid doelt. En in vss. 19 en 20 spreekt de apostel nog eens van het bekeeren van een zondaar van de dwaling zijns wegs.

En dan is daar eindelijk nog de overweging, dat vs. 15 de onvoorwaardelijke belofte geeft, dat het gebed des geloofs den zieke zal behouden. Nu kan men van deze onvoorwaardelijke belofte wel allerlei verklaringen geven, die een beetje passen op de idee van lichamelijke gezondmaking, maar het zal zeker niemand gelukken, dit woord in al zijn kracht te laten staan en dan op lichamelijke krankheid toe te nassen. Het is nu eenmaal niet waar, dat wij hier altijd weer lichamelijk gezond worden, als we er maar in het "geloof" om bidden, of de ouderlingen er voor laten komen. Daar komt ook een einde aan, en we moeten ook leeren om te willen sterven. Als we lichamelijk ziek zijn en het gebed om herstel ligt ons voor in den mond, dan is dit zeker geen bewijs van een groot "geloof". In elk geval is het wel zeer duidelijk, dat het niet opgaat, dat we in geval van lichamelijke krankheid maar de ouderlingen moeten laten komen, om voor ons te bidden, en dat dan zeker herstel zal volgen.

Op al deze gronden ben ik dan ook overtuigd, dat Jak. 5:14 niet op lichamelijke krankheid, maar op geestelijke zwakheid doelt, zwakheid van dien aard, dat we zelf niet meer bidden kunnen, en daarom de ouderlingen der gemeente verzoeken, om voor ons te bidden.

H. H.

Ingezonden

Hooggeachte Redacteur:

Beleefd verzoekt ondergeteekende plaatsruimte voor de volgende regelen.

Hoewel geen abonné van De Wachter, kreeg ik van vrienden de laatste nummers van dat blad te lezen. Voornamelijk viel mijn oog op het verweer van Ds. Zwier tegen Dr. Schilder. Ik heb met aandacht die stukken gelezen en overgelezen, opdat het mij duidelijk mocht worden wat Ds. Zwier nu eigenlijk wil. Maar hoe meer ik las, hoe donkerder het voor mij werd. Toen rees een beeld van vroeger jaren voor mijn aandacht. In Dr. A. Kuyper's leven zijn heel wat caricaturen van hem vervaardigd. Tijdens zijn regeering was er in de Tweede Kamer een lid bij den naam van Mijnheer Duys, die volbloed Sociaal Democraat was. Hij gaf, gelijk de rest van zijn partijgenooten, altijd afbrekende critiek op zoo ongeveer alles. Hij bezat ook de gave, om over een niets zeggend en niets betekenend onderwerp tot in het oneindige te kunnen praten. Een teekenaar gaf toen de volgende caricatuur. Hij teekende een Egyptische Sfinx, collosaal groot en zette op dit monster het hoofd van Dr. Kuyper, dat uit marmer gehouwen strak voor zich uit keek. En aan de voet van dit beeld stond Mijnheer Duys, afgebeeld als een klein kefferhondje, nijdig blaffend tegen de Sfinx, tegen Kuyper. Nu dacht ik zoo, als we nu op de plaats van Kuyper ons Dr. Schilder denken en dat nijdige hondje de vertegenwoordiger van Ds. Zwier maakten, dan hadden we een aardig beeld van de bestaande toestand. Want hoe meer Ds. Zwier schrijft des te minder zegt hij.

Wat mij betreft heeft het lezen van Ds. Zwier's artikelen mijn geloof in de Algemeene Genade zoover gebracht, dat ik even goed geloof, dat de wereld vierkant is.

Als nu Ds. Zwier eens niet sprak maar luisterde en wat meer dacht, dan zou er nog wat hoop zijn. Maar nu raast hij maar door als een op hol geslagen paard. Het heeft mij verwonderd toen ik in De Wachter van 6 Feb. l.l. las, dat Prof. Schilder bij Ds. Hoeksema wel in de leer of op School kon geweest zijn. Dat is voor hem een heele eer en voor Dr. Schilder geen slecht geze'schap. Er is, denk ik zoo, ook nog wel plaats voor Ds. Zwier op diezelfde schoolbanken.

Wie Ds. Hoeksema's geschriften leest en de werken van Prof. Schilder, gelijk wij deden, die geniet van het frissche Gereformeerde, dat hem daaruit tegen komt. En ik geloof, dat ik wel een beetje mee kan spreken, ik ben al in de tachtig jaar oud, dat het mij weldadig aandoet en op mijn ouden dag het leven aanmerkelijk heeft verrijkt.

Er is echter één ding, dat ik jammer vind. Ds. Zwier heeft altijd een voorsprong op zijn tegenstanders. Hij voert zijn volkje in de Chr. Geref. Kerk

precies wat hij wil. Zij krijgen bij heele kleine stukjes soms iets van den tegenstander te hooren en dan nog zoo, dat het geheel uit zijn verband, of tegen het verband afgedrukt wordt.

Ik denk dat het geloof van Ds. Zwier en dat van Ds. H. J. Kuiper zoo vast staat, wat betreft de zogenaamde Algemeene Genade, dat al stond iemand uit de dooden op en zeide gij hebt het mis, zij zich toch niet zouden laten gezeggen, en daarom als het hondje maar door blijven keffen.

Met dank voor de plaatsing,

Uw broeder in Christus,
L. Tempelman, Edgerton, Minn.

Open Brief Aan Ds. Zwier

Tot nog toe heb ik "De Wachter" tamelijk trouw gelezen; voornamelijk uwe stukken interesseerden mij zeer, nu wel niet zoo zeer om den degelijken inhoud van uwe onderwerpen, als wel om de soms naïve trant van schrijven, en uwe zoetsappige betogen, waardoor u dat soort van lezers op uwe hand krijgt, die weinig voor zichzelf denken, doch alles voor zoete koek aannemen, wat zoo af en toe hun in de kerkelijke bladen wordt opgedischt. Zij die de kunst verstaan om de "goe gemeente" om den tuin te leiden en een rad voor de oogden te draaien, zijn of worden bij dat soort populair en worden beschouwd als hunne leiders.

Die misleidende doch tevens onnoozele trant van schrijven had, m.i. zijn toppunt bereikt toen de scherpe blik van Ds. H. J. Kuiper in "The Banner" z'n lezers waarschuwde tegen de komst van Prof. Schilder hier te lande, en zijn lezers kort en zakelijk de reden dien-aangaande aantoonde, waaruit bleek, dat hij aardig goed op de hoogte van zijn tijd was; daar liet u in "De Wachter", in heele amicale woorden uwe lezers weten, dat u niet bang voor Dr. Schilder was; Zijn Hooggeleerde was immers een Professor aan de Theologische School "in good standing" in de zusterkerken in Nederland!? (Intusschen denke men niet, dat ondergeteekende Ds. H. J. Kuiper in zijn wreeden aanval op Dr. Schilder rechtvaardigt! Het punt waar het mij in bovenstaande vergelijking om te doen is, is om aan te toonen, dat Ds. Kuiper één klank laat hooren, doch Ds. Zwier twee.)

U wilde niet van Ds. H. Hoeksema leeren, doch Prof. Schilder: dat was een man! Bij hem wildet ge gaarne ter schoole gaan!

Doch hoe is het nu, leergierige Zwier? Heeft u misschien al genoeg lessen gehad van den Professor, dat ge hem nu ook al betitelt als een brood-etende-profeet? En begint ge uw leeraar ook al tegen te spreken, waar hij op degelijke gronden uitspreekt, dat de Protestantische Gereformeerde Kerken een toekomst heb-

ben in Amerika en u dat ontkent? Zulks is wel teeknend, als een kerkengroep (die, tusschen twee haakjes, ook wel als een "secte" is aangeduid) God op 't hoogst verheerlijkt en den mensch op 't diepst vernedert, volgens u geen toekomst heeft, dan begint het hoog tijd te worden, als u tenminste nog een Gereformeerden kerkeraad hebt, dat die u eens flink onder handen neemt, en van u uitvindt welke belijdenis volgens u het dichtst bij Gods Woord is.

Doch er is meer. Ge begint te gevoelen, dat het zand waarop ge hebt gebouwd, u onder de voeten wegzinkt, en nu verlaagt ge u om uw rubriek "Dogmatische Onderwerpen" te misbruiken voor een "Praatjes Rubriek". Nu ge ziet, dat Ds. H. J. Kuiper indertijd gelijk had, en Dr. Schilder u gaat bestrijden, en van hem geen hulp is te verwachten, zoekt ge door praatjes uwe beweringen te staven. Kunt ge een lagere tactiek uitdenken?

Ge hebt met uwe zoetsappige artikelen en vaak een scheeve voorstelling der dingen de goe gemeente in slaap willen sussen; en u hadt de stille hoop: met behulp van Dr. Schilder zou dat wonderschoon gelukken; doch nu ge bemerkt, dat "De Man" van de Moederkerk in Nederland u niet bijvalt, en met Schrift en Belijdenis uwe redeneeringen omverwerpt, zoekt ge uw toevlucht tot praatjes.

Dat die paar boeren in het Westen niet wijzer zijn is hun nog toe te geven: die arme stakkerds weten niet beter. Ge hebt u als een kind verblijd, dat ze als berouwvolle zonen in den schoot der moederkerk weerkeerden; en geen wonder: dat soort menschen past precies in uw kader; daar kunt ge wat mee doen! De Spaansche Inquisitie had ook van die handlangers, die Gode een dienst meenden te bewijzen als ze weer een ketter hadden verraden.

Doch dat een zogenaamde leider in de Christelijke Gereformeerde Kerk(en) zich ook tot dat euvel laat verleiden en zijn toevlucht zoekt tot de praatjes tactiek, het laagste soort verweermiddel dat denkbaar is, toont aan, dat u erg zwak staat. Ieder weldenkend mensch, die nog niet verblind is door de "Hoeksema-haat", zal uw pogen dan ook verfoeien en verafschuwen.

Neen, Ds. Zwier, wees een man; strijdt met een open vizier; toon aan op Schriftuurlijke gronden, dat Dr. Schilder en Ds. Hoeksema dwalen en dat de Christelijke Gereformeerde Kerken gelijk hebben: bewijs dat de 3 punten zuiver gereformeerd zijn. Doch dat kunt ge niet.

Sta mij toe, dat ik u een raad geef. Stel het voor elks oog, dat de mensch van nature verdorven is van den hoofdschedel tot zijn voetzool toe, en mitsdien geen goed kan doen voor God, tenzij hij wederom geboren worde. Kom met die oude, beproefde waarheid voor den dag; en dan hebt ge zegen nu, en ook in de toekomst, te verwachten.

J. R. VanderWal,
Redlands, California,

Kwade Rechters

Jac. 2:4-7.

Of rechters van kwade overleggingen.

Die in zichzelf een onderscheid maken.

Scherp woord! Het snerpt door de ziel en werpt al de bedekselen af, waarachter men zich meende te kunnen verschuilen. Wel wat sterk uitgedrukt, zoo zouden wij zeggen. Maar, zoo staat het er dan toch. Zijt ge dan niet rechters van kwade overleggingen? Rechters, die het kwade bedenken en dus ook kwaad uitspreken en kwaad in hun handelingen openbaren?

Maar hoe kan iemand een kwade rechter zijn? Allereerst, doordat hij zich verre houdt van het recht. Rechtsbeginselen staan juist tegenover kwade bedenkingen dienen streng gehandhaafd en verdedigd te worden. De maatstaf van alle rechtspraak dient zich geheel en al gebonden te weten aan het Wetboek van strafrecht. Wat er ook moge worden ingebracht als "verzachtende omstandigheden", moge dan invloed uitoefenen op de te bepalen straf, (iets dat dan ook al weer niet een kwestie van willekeur mag en kan zijn) de Wet moet worden gehandhaafd en naar haar inhoud het oordeel bepalen, door den rechter gesproken. En laat ons er maar direct aan toevoegen, dat de wrekende gerechtigheid nog steeds met den blinddoek voor de oogen wordt gesymboliseerd en de allergrofst willekeur dit dan ook wel noodzakelijk maakt. Het schijnt helaas alsof er geen Wet en Wetsbepalingen meer zijn waaraan men zich gebonden weet. Straaf is eer het medicijn, dan de geesel die op den overtreder wordt aangewend, gelijk de gevangenis niet meer is de plaats der vergelding, doch het ziekenhuis om den socialen kranke te verbeteren en hem 'geschikter' te maken voor het leven der maatschappij. En deze dingen zijn alleen te verklaren als ge ze met de beginselen in verband plaatst, die hieraan ten grondslag liggen. Het is toch waar, dat 'Crime does not pay'? Naar die wijze van opvoeden gaat elk rechtsbegrip verloren. En wie daarmee het volk opvoedt, zal eerder het sociale leven ondermijnen dan in rechte banen leiden en houden. Zoo toch is de werkelijkheid, dat nare ding.

Het 'kwade' rechter zijn moet dan negatief verklaard worden uit het feit, dat men zich aan de Wet niet stoort. Met de Wet wordt of slechts ten deele of er wordt in het geheel, geen rekening mede gehouden. Positief ligt de verklaring voor de hand, dat men den persoon aanziet en naar wat hij schijnt wordt behandeld. In dezelfde zaak waarover men oordeelen moet, wordt dan ook de handeling bepaald naar de 'waarde' die een persoon heeft. En dat is juist een kwaad onder de zon waar men zoo dagelijks van hoort en leest. Van kwade rechters, van kwade uitspraken en dies van kwade praktijken, is de wereld vol.

En, zoo, zegt Jacobus, mag het niet in de gemeente van Jezus Christus zijn. Te oordeelen naar het ver-

band, dan legt Jacobus den nadruk op tweeërlei. Allereerst, dat zij rechters waren. Nu past het al heel slecht bij het lichaam van Christus, dat iemand zich als rechter opwerpt. Het houdt in, dat hij zich een plaats aanmatigd, die er feitelijk niet is. Waarvoor geen ruimte bestaat. Een rechter is immers iemand, die autoriteit en bevoegdheid bezit met de daarbij behorende bekwaamheid. Het zou nog wel kunnen, dat de ambtsdragers in een zekeren zin des woords rechters zouden kunnen worden genoemd, mits dat dit dan zeer nauwkeurig omschreven werd. Maar pas op, die kleine pausjes, met of zonder lange jas, zijn dan juist rechters in den zin waarin Jacobus het omschrijft. En vele zijn de voorbeelden, die zouden kunnen worden genoemd als zoovele bakens in zee, om te waken tegen dit kwaad, waardoor de gemeente onnoemelijk veel schade heeft geleden. En het is zeker het toppunt van verwaandheid wanneer een voorganger het durft te bestaan om te zeggen, zoolang als ge mij nu maar volgt dan gaat alles goed en wanneer men mijn oordeel slechts als het eenig juiste wil overnemen, dan reilt en zeilt het wel en loopt alles los. Wat zou het worden, wanneer zoo'n pausje in iedere gemeente gevonden werd, met de daarbij behorende kliek, die aan de jas van den voorganger het liefst maar hangt!

Het is echter wel duidelijk, dat ook dit woord niet ziet op de ambten. Hieraan kon mogelijk gedacht in verband met het eerste vers van het volgende hoofdstuk, schoon ook daar nog niet enkel en alleen aan de bijzondere ambten behoefte te worden gedacht.

Tegenover wie hadden zij zich als rechters aangesteld? Oogenschijnlijk tegenover de armen en de rijken. Er was immers een rijke hunne vergadering binnen gekomen, hem hadden zij, vanwege zijn uiterlijke schoonheid en pracht, die vooral sterk in het oog liep nadat ook een arme in schamele kleeding was binnen getreden, op kruiperige wijze, met buigingen en strijkages ontvangen. Die andere kwam in de armen-bank terecht. We hoeven ons niet verder die situatie in te denken, want het maakt weinig verschil of er bepaalde plaatsen waren, ja dan neen. Plaatsen voor armen, of armen voor wien geen plaats is, is het één en hetzelfde. En uit hunne handelwijze, was het oordeel gemakkelijk te onderkennen, in verband met de hier boven genoemde: armen en rijken, die elkander daar al heel 'toevallig' ontmoeten. In de tweede plaats, was dat oordeelen vrucht van kwade overleggingen. Overlegging, zooals hier gebruikt, wil zeggen, dat de maatstaf welke aangelegd wordt, die van het verkeerde, dat is, die van het valsche is. En naar Jacobus' bedoeling, in verband met zijne vermaning, bedoelt hij werkelijk te zeggen, dat al die overwegingen hunne vrucht in uwe conscientie dragen, zoodat gij in u zelf uw eigen oordeel ontvangt. Ge staat er voor uw geweten bij als een veroordeelde. Ge wordt in uw geweten beschuldigd van uw roekeloos handelen. Gij hebt geen andere rechter noodig. Uw geweten geeft mede-getuigenis aangaande

het verkeerde in uwe daden. Rechters zijt ge geworden door valsche, wereldsche redeneeringen en overleggingen. Naar de bedeeing der genade, leert de geloovige de aardsche schatten, die het vleesch streelen, schade en drek te achten, om de uitnemendheid van Christus Jezus en zal hij in de levenspraktijk dit ook aan den dag leggen.

Het blijft echter niet bij een oneerbare behandeling tegenover armen en rijken. De zonde gaat altijd dieper. Zij gaat ter laatster instantie tegen God en Christus. Tegenover Hem worden de zonden bedreven. Zoo was het ook met de zonde der kwade rechters. In de behandeling van arm en rijk lag een beoordeeling van onzen Heeren Jezus Christus, de Heere der Heerlijkheid. Zoo was het ook hier te midden der broeders. En nu gaat Jacobus daar geen doekjes om winden. Streng zal hij de tucht des Woords ter hand nemen en *zonder aanzien des persoons handelen*. De Kerk mag dat ook nooit vergeten. Tegenover alle praktijken en valsche leer moet met kracht worden opgetreden. Daartoe kwam dan ook de vermaning tot hen, hebt niet het geloof—met aanneming des persoons. Wat bedoelde Jacobus? Geheel oppervlakkig genomen zou het kunnen beteekenen, dat de broeders het geloof gedeeltelijk slechts bezaten, maar dat door onkunde hun levensopenbaring gekenmerkt werd door een te bestraffen partijdigheid. Overgebleven zwakheid. Zoo willen sommigen het verklaren. Er komt dan speelruimte voor allerlei medelijden en goedpraten van wat afgekeurd moet worden. Het hoofdbezwaar tegen deze verklaring is, dat Jacobus hier niet handelt over het geloof zonder meer, doch over het geloof, zwak of sterk dan, in den Heere Jezus, den Heere der heerlijkheid.

Ook gaat het hier niet over het geloof in het abstracte, doch wordt de nadruk gelegd op de geloofsactie, dat is, de geloofsdaad. Weer anderen willen het doen voorkomen alsof Jacobus slechts vragenderwijze tot de gemeente komt, om, gelijk dan noodwendig volgen moet, aan de klem en de strengheid van deze woorden te ontkomen. Wie eenvoudig het verband raadpleegt zal wel uit het antwoord bemerken, dat de voorwaardelijke zin niet slechts *de mogelijkheid* stelt, doch de werkelijkheid de gemeente voor oogen houdt (vers 2). Jacobus heeft deze dingen gezien, of is door anderen ingelicht, omtrent de bestaande toestanden. Wie leest tot aan vers negen, zal merken, dat deze gedachte de juiste is. Jacobus heeft concrete gevallen op het oog en komt daarom tot de broeders met deze alleszins gerechtvaardigde en strenge vermaning, opdat er in het midden der gemeente een einde moge komen aan de zonde, door hem bestraft. O, het is te verstaan, wanneer de gemeente arm is en schier hulpeloos staat te midden der wereld, zoodat zij zich haast niet staande kan houden, dat de groote hoofdzaak uit het oog wordt verloren. Is het niet veel meer streelend wanneer de 'Quotas' betaald zijn, de gelden er met glans komen

en men door gaat voor een 'flinke' gemeente? Dan, zoo lazen we, kan de voorganger nog eens met lust verslag uitbrengen voor het lezend publiek. Maar dan hebt ge het meestal ook gehad.

Desniettemin, het is en blijft zonde, wanneer de heerlijkheid van Christus, Die *alleen* heerlijk is en Die Zijn gemeente verrijkt met geestelijk-hemelsche heilgoederen, plaats moet maken voor aardsch-vergankelijk goed. En dat is de zonde waartegen Jacobus toorn. Neem de alleen heerlijke Christus weg voor het bewustzijn der gemeente en ge houdt niets meer over dan menschen, zondige menschen, die oogendienaars worden en den 'Persoon' aannemen. Ge hebt dan een groep vrome of onvrome menschen zonder eenige samenhang, behalve de saamhoorigheid, die opkomt uit de zonde.

Natuurlijk, Jacobus weet het wel, dat dit niet de kern is waarnaar de gemeente moet worden beoordeeld. Eer het tegenovergestelde. Waar hij in verband hiermede, is juist dit. Hij weet het geloof is aanwezig, daarom zal door vermaan ook de geloofsdaad te voorschijn moeten komen. Daardoor zal ook de vermaning ontdekkend werken en voor het getuigenis des Woords en dat des Geestes, de zonde worden bestreden en gebannen uit het midden der broeders. En het aannemen van den persoon, als gerijpte vrucht van zondige overleggingen, zal plaats moeten maken voor het geestelijk rechtsbegrip en waarde-oordeel. Het geloof is de inwendige geestelijke kracht, dat zich werpt op en wil leven naar den Woorde Gods. Het aannemen van den persoon is nooit vrucht van het geloof, doch van vleeschelijke overleggingen, aardsche wijsheid, die zichzelf zoekt. Dat zijn de kwade bedenkingen, die opkomen uit de zonde, het zondige bewustzijn, dat zich lijnrecht plaatst tegenover Gods Woord. Het is de vrucht van een verkeerde en ongerijmde waardschatting en niet de maatstaf, die de Vader van onzen Heere Jezus Christus aanlegt. En het God onteerende is, dat men aanziet wat voor oogen is en dat zich richt op een schijn, die met wezen niets uitstaande heeft. Want het bezit van aardsch goed is in geen enkele opzicht bewijs van een geestelijke deugd noch mag het verward met geestelijk goed. Wie zich blind staart op wat puur aardsch, zijn en zienlijk en dies vergankelijk is, kan geestelijk geen recht oordeel vellen. Voor God heeft het immers in geen enkel opzicht eenige waarde?

Daarom, wie dien weg opgaat moet wel in mensch vereering vervallen. Hoe zou het ook anders kunnen zijn? Verlaat God en Zijn Woord en altijd weer zal het worden gezien, dat het schepsel geëerd wordt boven den Schepper en *daardoor* juist tot openbaring komt uit handel en wandel, dat in de gemeente de geestelijke sfeer des geloofs wordt bedorven. En laat die bedorven smaak dan eens doorwerken in de Kerk of in het Kerkverband en de doodlucht komt u tegemoet. En al breidt men dan uit en richt allerlei groote gedekteekens op en al ziet ge dan groote gebouwen verrijzen, met groote namen er op, ja al erkent de

wereld u dan, zoodat ge zelfs een plaats ontvangt op een eerezuil, feit blijft, dat de gemeente dood gaat en de Kerk een samenkomst wordt van brave Hendriken een deugdelijke menschjes, dat met één woord, 'de boel kapot gaat'.

Alle eigenwillige godsdienst heeft immers geen waarde? De ware Godsdienst is die, welke zich houdt aan den Woorde Gods, waardoor dan ook geen enkel mensch eenige waarde heeft. Het aannemen van den schijn en deze te willen inruilen voor de werkelijkheid staat altijd geoordeeld en onze vleeschelijke belangen te zoeken is puur zondig en met de ware godsvrucht nooit te vereenigen. Het is precies het tegenovergestelde van wat de Heiland eens zeide, dat het Koninkrijk Gods niet komt met uitwendig ge'aat. Het kenmerkt zich, doordat het geestelijk is, opkomend uit den inwendigen mensch, zoodat het zich altijd openbaart anders te zijn dan de wereld het wenscht en doet.

En alle eigenwillige godsdienst is een loochening van Christus heerlijkheid. Hier valt niet te wikken en te wegen. Zeker, ook de natuurlijke mensch houdt er in dezen zijn eigen wijze van God-te-dienen op na. Hij weet zijn natuurlijke wijsheid zoo te gebruiken, dat het den schijn heeft van waar en goed te zijn, formeel nog wel als in overeenstemming zijnde met den Woorde Gods. Doch leg de maatstaf des Woords er naast en opzet, zoowel als einddoel verschillen zooveel van elkander als de dag verschilt van den nacht, de duisternis van het licht, het geestelijke van het natuurlijke en de aarde van den hemel. Wie zal het zijn, Schepper of schepsel? De Heere tegenover den zondigen mensch.

Niet alzoo, mijne broeders!!

Uw oordeel zij zoo, dat gij alleen ziet en begeert de geheel eenige heerlijkheid van Christus. En weet dan, dat het vereeren van den rijke uw van hunne zijde niets anders brengt dan ellende. Doch daarover een volgende keer.

W. V.

Confidence Midst Threatening Danger

The eleventh Psalm is Davidic; the superscription tells us so.

But when we inquire after the time of its composition and the circumstances referred to in the Psalm we cannot come to absolute certainty. There are those, among whom the learned De'itzsch, who think that the circumstances described in this Psalm refer to the perilous time of Absalom's conspiracy to grasp the reins of government. In support of their exegesis they point to the third verse that speaks of foundations which are being destroyed and point out that this refers to the

foundations of government and further that only during the conspiracy of Absalom such danger existed.

The more common view would apply this Psalm to the perilous times of David's life when he was hunted by Saul like a partridge on the mountains. In support of their claim they point to that imagery of a bird fleeing to its mountain safety, even as David, when fleeing time and again from the face of Saul, and finding safety in the mountains and caves of the earth.

There are even some who refer this Psalm to Lot when in danger of the fire and brimstone of Sodom, where he received counsel of the angels to flee away before the rain of snares, fire and brimstone would fall upon the cities of the plain. In that case they admit that David composed the Psalm, but that he was inspired by the historical event of Lot's flight from the doomed city of Sodom. This last attempt is rather fantastic.

Considering them all I find Delitzsch's solution the most probable. And for the reason advanced above. Verse three does speak of the foundations that are in danger of being destroyed, while David certainly must have received counsel to flee before the coming of certain disaster.

Now although David at a later time did flee, at the time the counsel is given by the fainthearted he scorns the idea. Later he would take means to put himself in comparative safety, but only then when he clearly discerns that such is the will of God.

The ground for refusing this counsel is stated at the very beginning of the Psalm. It partakes of a confession: In the Lord put I my trust! What wonderful and lofty sentiment!

The Lord, Jehovah, the Unchangeable Covenant God, the Rock is David's mainstay. It certainly may be said that David's whole life is characterized by this glorious evidence of a living faith. Amid all the changing and unstable supports (?) here below, Jehovah stands out as the Only One in Whom such trust can be placed with the certainty that we will never be put to shame. It transforms the life of him unto whom is given such wondrous reliance. Through it you will partake of this Rock's stability. Unmoved you will stand in the midst of faltering, failing and falling humanity.

It means that you have abdicated as the arbiter and master of your life. You have stepped down from the throne of your heart and have seen the God of your salvation enthroned in the innermost heart. Henceforth you have seen how this Great God ruled you and guided your every footstep. And experience has taught you that all was and is well. You even have the unchangeable Covenant God. He cannot deny Himself. And He rules all things. Certainly no one is able to dislodge your God from the throne. He mocks the pigmies that boast of great things.

David, in such a state, scoffs at the counsel of fainthearted advisers.

They have seen the state in a sorry condition. They saw the threatening and lowering clouds of evil amassing on every side. They seem to feel already the shaking that heralded the destruction of the foundation of this godly state. David and his co-rulers were threatened by subtle conspiracies. O King, flee as a bird to your mountain. Place yourself in safety before the storm breaks over your head.

There is a difficulty here. In the original the plural is used: Flee *ye as birds* to your mountain. I think that the counsellors had David in mind, together with his court. Certainly they did not consider to see the king in flight all by himself. We know how at a later date David did flee with a great company of his subjects.

The fainthearted advisers have reasons galore why David should take flight.

All things seem to be ready for the enactment of a base plot. The wicked have everything in readiness: the bow is bent, the arrow is upon the string, the eye spots the target. The pointed arrow is directed to David's breast. The would-be marksmen have entrenched themselves: they will shoot privily. Detection at this stage is impossible. You can do nothing at this stage to dislodge the enemy. All their works are very wickedness: they do not come out in the open. Oh no, but they will wait, are even now waiting for the opportune moment to let fly their poisoned arrows.

And the target is the upright in heart.

And that is David.

Innocence abroad. In the midst of the wicked. What a picture!

Yes, innocence and uprightness characterize David. Yes, he has sinned and that very grievously. But we notice from the Holy Record that David was upright throughout. He did not hide his sin. He walked with God. To be upright in heart does not mean to be without sin. It means that you acquaint God with all your heart in all circumstances of life. You tell Him everything, you take counsel with Him at every step. And this with the constant urge to be pleasing unto Him. To be upright in heart is the daily endeavor to do God's will. And if sin besets you and if you have stumbled you do His will. You go to Him with all your sins and confess and weep bitter tears. With the upright in heart you find gladness and the song of the child; but also godly sorrow.

And that is David.

Such persons are hated by the wicked. Watch them: they are ready to devour him. Would it not be better, David, to flee to your mountain?

Moreover, if the foundations of the state are shaken, if you, David, and your co-rulers and co-supports in the Kingdom are taken away, destroyed, what dismal

future is in store for the godly nation? Flee and return under more prosperous circumstances! Flee ye as birds to your mountain!

And then we listen to David's own commentary of his opening confession: In Jehovah put I my trust! He will explain his faith.

Jehovah is in His holy temple.

And that holy temple is also His throne, exalted in the very heavens.

You see, this Jehovah is King Supreme over all the earth. The throne is emblematic of royal power and majesty. From out of the throne of God issues the regiment of all things, and all persons, devils, angels. He rules all situations, even this one. He even creates all situations. All the threads of history are of His making. With His eye to the glorious future He steers the chariot of present and future history.

And while sitting on His throne, His eyes behold, His eyelids try the children of men. Nothing is hid from His eyes. Even more, His eyelids try: what does the latter phrase mean? Well, when one studies a person or situation the eyelids draw together in order to focus the eyesight on the particular object. It refers to the keenness of vision of the Almighty. Nothing escapes Him. He is looking at us even now with intent vision. His eyelids try us. That means He tastes every change of quality in our behaviour. When He completes the trial there is no appeal. He has appreciated and evaluated aright. He therefore knows the plight of me, His theocratic king. He is trying me even now. He casts the righteous at times in the crucible of trial. Because He loves me. These archers with their wicked intent are bidden by Him to terrify and threaten. I cannot escape the trial.

And still: in Jehovah put I my trust.

I know that He hates the wicked; these violent enemies of mine His soul hateth. Oh, I shudder at the vengeance which my God will take. I see a veritable rain of snares, fire and brimstone in the offing. They see it not; they imagine themselves safe in this wicked plot. But my God has already prepared the destroyer. Hell-fire itself shall consume them. Only, wait on the Lord.

And the theological reason is stated at the close of the Psalm. God the Lord is very righteousness itself. The virtue whereby God wills the highest Good is His very being. Reason why He also loveth righteousness. It is the outgoing, the radiance of that virtue, the glory of that attribute, be it either in the song of the saint or the swift recompense of fire on the wicked.

O my counsellors! Here is the deepest reason for my safety: God loveth me! His blessed Face is beaming upon us, reader, in His glorious Son. And we are safe!

G. V.

God Blesses His People Only

One of the most serious objections to the theory of common grace is that it instils in men's minds wrong thoughts of God. According to this theory God is a friend of all men, of the reprobated as well as of the elect. The former, too, God loves and blesses. How thoroughly wrong this doctrine is seen to be when viewed in the light of the truth of Scripture. Prayed the psalmist, "who shall ascend into the holy hill of the Lord? or who shall stand in His holy place? He that hath clean hands, and a pure heart; who hath not lifted up his soul to vanity, nor sworn deceitfully. He shall receive the blessing from the Lord, and righteousness from the God of his salvation" (Ps. 24:2, 4). Only he whose heart is pure shall stand in the holy place and receive the blessing. Now all are under sin. "For we have before proved both Jews and Gentiles to be under sin: as it is written, There is none righteous, no, not one. There is none that understandeth, there is none that seeketh after God" (Rom. 3:9). Who then shall ascend into the holy hill of the Lord? God's people shall, and this on account of their being righteous and holy in Christ. They only receive the blessing from the Lord.

Apart from Christ, God cannot receive man into His holy hill except to consume him. The summit of Mt. Sinai is therefore a forbidden region even to God's people. If so much as a beast touch the mountain it shall be stoned or thrust through with a dart. Mt. Zion, on the other hand, is inhabited by an innumerable company of angels, by the general assembly, the church of the first born which are written in heaven, and by the Lord God, the judge of all. Here also is the dwelling place of Christ Jesus, the mediator of the new covenant. In this place then, is found the blood of sprinkling.

On the summit of Mt. Sinai is God but not the blood of sprinkling. Here were seen the emblems of God's holiness and of His avenging justice—blackness, darkness, tempest and the voice of words. From the summit of this mountain Moses returns with the law. In this place, then, the people could not come. But the sanctuary of the tabernacle was also closed to the people. And in this inclosure was found the sprinkling of blood. The sanctuary of the tabernacle was closed to the people but for a season. The veil will be rent in twain when the priest of good things to come—Christ Jesus—shall have entered the holy place—the tabernacle not made with hands—by His own blood. And not only this priest but also those for whom He obtained redemption shall enter this sanctuary of God. For here is the blood of sprinkling. The earthly tabernacle, it is true, was inaccessible to

the people and that for the reason that the blood brought into this place was that of goats and calves. It is the blood of Christ by which God's people enter into the presence of God. Hence Mt. Sinai "answereth to Jerusalem which now is, and is in bondage with her children. But Jerusalem which is above is free, and is the mother of us all" (Gal. 4:25, 26).

With Israel God institutes His covenant. Unto this people He published His laws. And he who should fail to confirm all the words of this law to do them will be cursed. Will not this covenant, then, mean the destruction of the people with whom it is instituted? For Jehovah is very exacting. Nothing but a perfect obedience satisfies Him. To this we reply that it is the covenant of grace. For the law provides for a sacrifice. And the book of the covenant as well as the people are sprinkled with blood. The curse shall be borne by Him of whom the animal slain was a type. This people will be satisfied with the mercy of Jehovah. They must know, however, that the God who pardons and blesses remains, for all that, holy and just. The fire, the smoke, the blackness and the tempest taken together was an impressive display of the awful wrath of God as it is revealed from heaven over all unrighteousness of men. The people of God may know now that the only possible meeting place between God and the sinner is the altar. They will not attempt to ascend into the holy mountain of God.

Thus it is the God and Father of Christ who blesses. And He blesses His people only, those chosen in Christ and who, by virtue of this election, keep His covenant. But He destroys the ungodly, the haters of His name, the reprobated.

These truths form the current doctrine of the Bible.

"The Lord is in His holy temple, the Lord's throne is in heaven: His eyes behold, His eyelids try the children of men. . . . The wicked and him that loveth violence His soul hateth. Upon the wicked he shall rain snares, fire and brimstone and a horrible tempest: this shall be the portion of their cup (Ps. 11:5, 6). Their sorrows shall be multiplied that hasten after another God (Ps. 16:4). Thine hand shall find out all Thy enemies: thy right hand shall find out those that hate thee. Thou shalt make them as a fiery oven in the time of Thine anger: the Lord shall swallow them up in His wrath, and the fire shall devour them. Their fruit shalt Thou destroy from the earth, and their seed from among the children of men. For they intended evil against Thee: they imagined a mischievous device, which they are not able to perform. Therefore shalt thou make them turn their back, when Thou shalt make ready Thine arrows upon Thy strings in the face of them (Ps. 21:9-12). Because they regard not the works of the Lord, nor the operations of

His hands, He shall destroy them and not build them up (Ps. 28:5). Many sorrows shall be to the wicked (Ps. 32:10). The face of the Lord is against them that do evil, to cut off the remembrance of them from the face of the earth (Ps. 34:16). But Thou, O God, shalt bring them down into the pit of destruction: bloody and deceitful men shall not live out half their days. . . . (Ps. 55:53). But thou O Lord shalt laugh at them, Thou shalt have all the heathen in derision (Ps. 59:8). But God shall shoot at them with an arrow; suddenly shall they be wounded (Ps. 64:7). But God shall wound them head of His enemies, and the hairy scalp of such a one as goeth on still in his trespasses (Ps. 68:21). How are they brought into desolation, as in a moment; they are utterly consumed with terrors. As a dream when one awakeneth; so, O Lord, when Thou awakest shalt Thou despise their image (Ps. 73:19, 20). Shall the throne of iniquity have fellowship with thee, which frameth mischief by law? . . . And He shall bring upon them their own iniquity and shall cut them off in their own wickedness; yea, the Lord our God shall cut them off (Ps. 94:20, 23). Clouds and darkness are round about Him: righteousness and judgment are the habitation of His throne. A fire goeth before Him, and burneth up His enemies round about. . . . Confounded be all they that serve graven images, that boast themselves of idols. . . . (Ps. 97:2, 3, 7). Surely Thou wilt slay the wicked, O Lord (Ps. 139:19). All the wicked will He destroy (Ps. 145:19). For the froward is abomination to the Lord. . . . The curse of the Lord is in the house of the wicked. . . . Surely He scorneth the scorers. . . . shame shall be the promotion of fools (Prov. 3:32-35). The fear of the wicked it shall come upon him. . . . As the whirlwind passeth so is the wicked no more. . . . The years of the wicked shall be shortened. . . . the expectation of the wicked shall perish. . . . The wicked shall not inhabit the earth. . . . The froward tongue shall be cut out (Prov. 10:27, 31). The wicked shall be filled with mischief (Prov. 12:21). The way of the wicked is an abomination unto the Lord (Prov. 12:9). The Lord is far from the wicked (Prov. 15:29). Every one that is proud in heart is an abomination to the Lord (Prov. 16:5). But the wicked are like the troubled sea, when it cannot rest, whose waters cast up mire and dirt. There is no peace sayeth my God to the wicked (Isaiah 57:20, 21). God is jealous, and the Lord revengeth, and is furious; the Lord will take vengeance on His adversaries, and He reserveth wrath for His enemies (Nahum 1:2). He that believeth not the Son shall not see life; but the wrath of God abideth on him (John 3:36). For the wrath of God is revealed from heaven against all ungodliness and unrighteousness of men, who hold the truth in unrighteousness (Rom. 1:18). If any man love not the Lord Jesus Christ, let him be cursed, the Lord cometh (I Cor.

16:22). God resisteth the proud (I Pet. 5:5).

The Scriptures, then, most emphatically do assert that the (reprobate) wicked one is no friend, no associate of God. Such a one must keep his distance. What is more, the curse of God is in his house. The face of the Lord is against him. His sorrows shall be many. He shall be swallowed up in the Lord's wrath. His remembrance shall be cut off from the face of the earth, for he regards not the work of the Lord nor the operation of His hand. He believeth not in the Son. Therefore the wrath of God abideth on him.

However, Holy Writ also makes mention of those foreknown by God, the elect, predestinated to be conformed unto the image of His Son (Rom. 8:29). With these predestinated ones the Lord God instituted a covenant and confirmed it in the blood of Christ. By nature they are dead in trespasses and sins, children of wrath. However, they are empowered by the Almighty to meet Him at the altar, where they are pardoned and cleansed. Being cleansed they exhibit the image of God's Son. God loves them. Their souls He satisfies with mercy. For they are children in the kingdom of heaven. Having been humbled by the grace of God they are willing to be sprinkled by the blood. And Jehovah blesses them. Such are the plain teachings of Scripture. His (the Lord's) secret is with the righteous. He blesseth the habitation of the just. He giveth grace unto the lowly. The wise shall inherit glory (see Prov. 3:32-35). The Lord will not suffer the soul of the righteous to famish. Blessings are upon the head of the just. The memory of the just is blessed. The desire of the righteous shall be granted. The righteous is an everlasting foundation. The hope of the righteous shall be gladness. The way of the Lord is strength to the upright. The righteous shall never be removed (Prov. 10). There shall no evil happen to the just (Prov. 12:21). He (God) loveth him that followeth after righteousness (Prov. 15:9).

Christ is the truth, the way, the life, no one cometh unto the Father but by Him. Wrath and death is the portion of every one despising the Christ as the channel of divine grace and mercy. In a word, God is a consuming fire unto the reprobate wicked. These truths form the heart of divine revelation. Remove them from Holy Writ and what remains is but an empty shell.

God can be a friend of him only who, fearful of the storm, looks to Christ for shelter. This is the matter which God began to impress upon the mind of the Church at the very dawn of grace. The way to God's heart is the way of the cross and all other ways are ways of wrath, sorrow and death leading to hell. Such are the plain teachings of Scripture.

G. M. O.

Lord Remember Me

And one of the malefactors which were hanged railed on Him. . . . But the other answering rebuked him. . . . And he said unto Jesus, Lord, remember me when thou comest into thy kingdom. — Luke 23:39-43.

Strange, certainly, that among those who rail at Jesus at such a time, one of those crucified along with him should be numbered. Those brought out to share together the shame and agony of a public execution, have generally looked on each other with a kindly and indulgent eye. Outcasts from the world's sympathy, they have drawn largely upon the sympathy of one another. Since they were to die thus together, they have desired to die in peace. Many an old, deep grudge has been buried at the gallows foot. But here, where there is nothing to be mutually forgotten, nothing to be forgiven, nothing whatever to check the operation of that common law by which community in suffering begets sympathy; here, instead of sympathy, there is scorn; instead of pity, reproach. What called forth such feelings, at such a time, and from such a quarter? In part it may have been due to the circumstance that it was upon Jesus that the main burden of the public reproach was flung. Bad men like to join with others in blaming those who either are, or are supposed to be, worse men than themselves. And so it may have brought something like relief, may even have ministered something like gratification to this man to find that when brought out for execution, the tide of public indignation directed itself so exclusively against Jesus—by making so much more of whose criminality, he thinks to make so much less of his own. Or is it the spirit of the religious scoffer that vents here its expiring breath? All he sees, and all he hears—those pouting lips, those wagging heads, those upbraiding speeches—tell him what it was in Jesus that had kindled such enmity against him, and too thoroughly does he go in with this spirit which is rife around the cross, not to join in the expression of it, and so whilst others are railing at Jesus, he too will rail. It is difficult to give any more satisfactory explanation of his conduct, difficult in any case like this to fathom the depths even of a single human spirit; but explain it as you may, it was one drop added to the cup of bitterness which our Lord that day took into his hands, and drunk to the very dregs, that not only were His enemies permitted to do with Him what they would, but the very criminal who is crucified by His side, deems himself entitled to cast such reproachful sayings in His teeth.

But he is not suffered to rail at Jesus unrebuked, and the rebuke comes most appropriately from his brother malefactor, who, turning upon him, says, "Dost not thou fear God, seeing thou art in the same con-

demnation?" "Dost not thou fear God?"—he does not need to say, Dost thou not fear man? for man has already done all that man can do. But, Dost not thou fear God? He knows then that there is a God to fear, a God before whose bar he and his brother-sufferer are soon to appear; a God to whom they shall have to give account, not only for every evil action that in their past lives they have done, but for every idle word that in dying they shall speak. He knows it now, he feels it now,—had he known and felt it sooner, it might have saved him from hanging on that cross—that over and above the condemnation of man which he had so lightly thought of, and so fearlessly had braved, there is another and weightier condemnation, even that of the great God, into whose hands, as a God of judgment, it is a fearful thing for the impenitent to fall.

"And we indeed justly." No questioning of the proof, no quarreling with the law, no reproaching of the judge. He neither thinks that his crime was less heinous than the law made it, nor his punishment greater than the crime deserved. Nor do you hear from this man's lips what you so often hear from men placed in like circumstances, the complaint that he had been taken and he must die, whilst so many others, greater criminals than himself, are suffered to go at large unpunished. At once and unreservedly he acknowledges the justice of the sentence, and in so doing, shows a spirit penetrated with a sense of guilt. And not only is he thoroughly convinced of his own guilt, he is as thoroughly convinced of Christ's innocence. "We indeed justly"—for we receive the due reward of our deeds—"but this man hath done nothing amiss." Little as he may have seen or known before of Jesus, what he had witnessed had entirely convinced him that His was a case of unmerited and unprovoked persecution; that He was an innocent man whom these Jews, to gratify their own spleen, to avenge themselves in their own ignoble quarrel with Him, were hounding to the death.

But he goes much further than to give expression merely to his conviction of Christ's innocence—and it is here we touch upon the spiritual marvels of this extraordinary incident. Turning from speaking to his brother malefactor, fixing his eye upon, and addressing himself to Jesus, as He hangs upon the neighboring cross, he says, "Lord, remember me when thou comest into thy kingdom." How came he, at such a time, and in such circumstances, to call Jesus, Lord; how came he to believe in the coming of His kingdom? It is going the utmost length to which supposition can be carried, to imagine that he had never met with Jesus till he had met Him that morning to be led out in company with Him to Calvary. He saw the daughters of Jerusalem weeping by the way; he heard those words of Jesus which told of the speaker's having power to withdraw the veil which hides the future; he had seen and read the title nailed above Christ's

head, proclaiming Him to be the King of the Jews; from the lips of the passers-by, of the Chief Priests, the elders, the soldiers, he had gathered that this Jesus, now dying by his side, had saved others from that very death He is Himself about to die, had professed a supreme trust in God, had claimed to be the Christ, the Chosen, the Son of God, and he had seen and heard enough to satisfy him that all which Jesus had claimed to be He truly was. Such were some of the materials put by Divine Providence into this man's hands whereon to build his faith; such the broken fragments of the truth loosely scattered in his way. He takes them up, collects, combines; the Enlightening Spirit shines upon the evidence thus afforded, shines in upon his quickened soul; and there brightly dawns upon his spirit the sublime belief that in that strange sufferer by his side he sees the long-promised Messiah, the Saviour of mankind, the Son and equal of the Father, who now, at the very time that his mind has opened to a sense of his great iniquity, and he stands trembling on the brink of eternity, reveals Himself so near at hand, so easy of access. His faith, thus quickly formed, goes forth into instant exercise, and turning to Jesus, he breathes into his convenient ear the simple but ardent prayer, "Lord, remember me when thou comest into thy kingdom."

The hostile multitude around are looking forward to Christ's approaching death, as to that decisive event which shall at once, and forever scatter to the winds all the idle rumors that have been rife about Him; all His vain pretensions to the Messiahship. The faith of Christ's own immediate followers is ready to give way before that same event; they bury it in His grave, and have only to say of Him afterwards, "We hoped that it had been He that should have redeemed Israel." Yet here amid the triumph of enemies, and the failure of the faith of friends, is one who, conquering all the difficulties that sense opposes to its recognition, discerns, even through the dark envelope which covers it, the hidden glory of the Redeemer, and openly hail's Him as his Lord and King. Marvellous, indeed, the faith in our Lord's divinity which sprung up so suddenly in such an unlikely region, which shone out so brightly in the very midnight of the world's unbelief. Are we wrong in saying that, at the particular moment when that testimony to Christ's divinity was borne, there was not another full believer in that divinity but this dying thief? If so, was it not a fitting thing, that He who was never left without a witness, now when there was but one witness left, should have had this solitary testimony given to His divinity at the very time when it was passing into almost total eclipse; so nearly wholly shrouded from mortal vision? There were many to call Him Lord when He rose triumphant from the tomb; there is but one to call Him Lord as He hangs dying upon the cross.

But let us look upon the prayer of the dying thief

not only as a public testimony to the kingly character and prerogative of Jesus, but as the prayer of individual, appropriating faith; the earnest, hopeful, trustful application of a dying sinner to a dying Saviour. His ideas of Christ's character and office may have been obscure; the nature of that kingdom into possession of which he was about to enter, he may have but imperfectly understood. He knew it, however, to be a spiritual kingdom: he felt that individually he had forfeited his right of admission to its privileges and its joys; he believed that it lay with Jesus to admit him into that kingdom. Not with a spirit void of apprehension, may he have made his last appeal. It may have seemed to him a very doubtful thing, whether, when relieved from the sharp pains of crucifixion, the suffering over, and the throne of the kingdom reached, Jesus would think of him amid the splendors and the joys of his new kingly state. Doubts of a kindred character have often haunted the hearts of the penitent, the hearts of the best and the holiest; but there were two things of which he had no doubt, that Jesus could save him if He would, and if He did not, he should perish. And it is out of these two simple elements that genuine faith is always formed, a deep, pervading, subduing consciousness of our unworthiness, a simple and entire trust in Christ.

It has been often and well said, that whilst this one instance of faith in Jesus formed at the eleventh hour is recorded in the New Testament, in order that none, even to the last moment of their being, should despair,—there is but this one instance, that none may presume upon a death-bed repentance. And even this instance teaches most impressively that the faith which justifies always sanctifies; that the faith which brings forgiveness and opens the gates of Paradise to the dying sinner carries with it a renovating power; that the faith which conveys the title, works at the same time the meetness for the heavenly inheritance. Let a man die that hour in which he truly and cordially believes, that hour his passage into the heavenly kingdom is made secure; but let a window be opened that hour into his soul, let us see into all the secrets thereof, and we shall discover that morally and spiritually there has been a change in inward character corresponding to the change in legal standing or relationship with God. It was so with this dying thief. True, we have but a short period of His life before us, and in that period only two short sayings to go upon; happily, however, sayings of such a kind, and spoken in such circumstances, as to preclude all doubt of their entire honesty and truthfulness; and what do they reveal of the condition of that man's mind and heart? What tenderness of conscience is here, what deep reverence for God; what devout submission to the divine will; what entire relinquishment of all personal grounds of confidence before God; what a vivid realiz-

ing of the world of spirits; what a humble trust in Jesus; what a zeal for the Savior's honor; what an indignation at the unworthy treatment He was receiving? May we not take that catalogue of the fruits of genuine repentance which an apostle has drawn up for us; and applying it here, say of this man's repentance,—Behold what carefulness it wrought in him; yea, what clearing of himself; yea, what indignation; yea, what fear; yea, what vehement desire; yea, what zeal, yea, what revenge! In all things he approved himself to be a changed man, in his desires and dispositions and purposes of heart. The belief has been expressed, that in all the earth there was not at that particular moment such a believer in the Lord's divinity as he; would it be going too far to couple with that belief this other, that in all the earth, and at that moment, there was not another man inwardly riper and readier for entrance into Paradise?

"Lord, remember me when thou cometh into thy kingdom." Loud and angry voices have for hours been ringing in the vexed ear of Jesus—voices whose blasphemy and inhumanity wounded Him far more than the more personal antipathy they breathed. Amid these harsh and grating sounds, how new, how welcome, how grateful, this soft and gentle utterance of desire, and trust, and love! It dropped like a cordial upon the fainting spirit of our Lord, the only balm that earth came forth to lay upon His wounded spirit. Let us, too, be grateful for that one soothing word addressed to the dying Jesus, and wherever the gospel is declared let these words which that man spake be repeated in memorial of Him.

"Lord, remember me when thou comest into thy kingdom." He will not ask to be remembered now; he will not break in upon this season of his Lord's bitter anguish. He only asks that, when the sharp pains of His passion shall be over, the passage made, and the throne of the kingdom won, Jesus will, in His great mercy, then think of him. Jesus will let him know that he does not need to wait so long; He will let him know that the Son of man hath power, even on earth, to forgive sin; that the hour never cometh when His ear is so heavy that it cannot hear, His hand shortened that it cannot save; and the prayer has scarce been offered when the answer comes, "Verily, I say unto thee, Today shalt thou be with me in Paradise."

The lips may have trembled that spake these words; soft and low may have been the tone in which they were uttered; but they were words of power,—words which only one Being who ever wore human form, could have spoken. His divinity is acknowledged: the moment it is so, it breaks forth into bright and beautiful manifestation. The hidden glory bursts through the dark cloud that veiled it, and, in all His omnipotence to save, Jesus stands revealed. What a rebuke to His crucifiers! They may strip His mortal body of its outward raiment, which these soldiers may divide

among them as they please; His human soul they may strip of its outer garment of the flesh, and send it forth unclothed into the world of spirits. But His kingly right to dispense the royal gift of pardon, his power to save, can they strip Him of that? Nay, little as they know it, they are helping to clothe Him with that power, at the very time when they think they are laying all His kingly pretensions in the dust. He will not do what they had so often in derision asked Him that day to do—He will not come down from the cross—He will not give that proof of His divinity; He will not put forth His almighty power by exerting it upon the world of matter. But on this very cross He will give a higher proof of His divinity: He will exert that power, not over the world of matter, but over the world of spirits, by stretching forth His hand and delivering a soul from death, and carrying it with Him that day into Paradise.

"Verily I say unto thee, Today shalt thou be with me in Paradise." Jesus would not rise from the sepulchre alone; He would have others rise along with Him. And so, even as He dies, the earthquake does its allotted work, work so strange for an earthquake to do—it opens not a new grave for the living, it opens the old graves of the dead; and as the third morning dawns, from the opened graves the bodies of the saints arise with the rising body of the Lord—types and pledges of the general resurrection of the dead, verifying, by their appearance in the Holy City, the words of ancient prophecy: "Thy dead men shall live, together with my dead body shall they arise. Awake and sing, ye that dwell in the dust; for thy dew is as the dew of herbs, and the earth shall cast out her dead." And as Jesus would not rise from the sepulchre alone, so neither will He enter Paradise alone. He will carry one companion spirit with Him to the place of the blessed; thus early giving proof of His having died upon that cross that others through His death might live, and live for ever. See, then, in the ransomed spirit borne that day to Paradise, the first trophy of the power of the uplifted cross of Jesus! What saved this penitent thief? No water of baptism was sprinkled upon him; at no table of communion did he ever sit; of the virtue said to be in sacramental rites he knew nothing. It was a simple believing look of a dying sinner upon a dying Savior that did it. And that sight has lost nothing of its power. Too many, alas! have passed, are still passing by that spectacle of Jesus upon the cross; going, one to his farm, another to his merchandise, and not suffering it to make its due impression on their hearts; but thousands upon thousands of the human race—we bless God for this—have gazed upon it with a look kindred to that of the dying thief, and have felt it exert upon them a hindred power. Around it, once more, let me ask you all to gather. Many here, I trust, as they look at it, can say with adoring gratitude, He loved me; He gave Himself for

me; He was wounded for my transgressions, He was bruised for mine iniquity; He is all my salvation, He is all my desire. Some may not be able to go so far; yet there is one step that all of us, who are in any degree alive to our obligations to redeeming love, can take—one prayer that we may offer; and surely, if that petition got so ready audience when addressed to Jesus in the midst of His dying agonies, with certain hope of not less favorable audience may we take it up, and shaping it to meet our case, may say, Now that thou hast gone into thy kingdom, O Lord remember me.

Yet once more let the words of our Lord be repeated, "Today shalt thou be with me in paradise." But where is this Paradise; what is this Paradise? We can say, in answer to these questions, that with this heavenly Paradise into which the redeemed at death do enter, the ancient, the earthly Paradise is not fit to be compared. In the one, the direct intercourse with God was but occasional; in the other it shall be constant. In the one, the God was known only as He revealed Himself in the works of creation and in the ways of His providence, in the other, it will be as the God of our redemption, the God and Father of our Lord and Saviour Jesus, that He will be recognized, adored, obeyed—all the higher moral attributes of His nature shining forth in harmonious and illustrious display. Into the earthly Paradise the Tempter entered; from the heavenly he will be shut out. From the earthly Paradise sad exiles once were driven, from the heavenly we shall go no more out forever. Still, however, after all such imperfect and unsatisfying comparisons, the questions return upon us, Where, and what is this Paradise of the redeemed? Our simplest and our best answers to those questions perhaps are these—Where is Paradise? wherever Jesus is. What is Paradise? to be forever with, and to be fully like our Lord. We know—for God has told us so, of that Paradise of the redeemed—that it is a land of perfect light; the day has dawned there; the shadows have forever fled away. It is a land of perfect blessedness; no tears fall there; no sighs rise up there; up to the measure of its capacity each spirit filled with never-ending joy. It is a land of perfect holiness; nothing that defileth shall enter there, neither whatsoever loveth or maketh a lie. But what gives to that land its light, its joy, its holiness in the sight of the redeemed? it is the presence of Jesus. If there be no night there, it is because the Lamb is the light of that place; if there be no tears there, it is because from every eye His hand has wiped off every tear. The holiness that reigneth there is a holiness caught from seeing Him as He is. And trace the tide of joy that circulates through the hosts of the blessed to its fountain-head, you will find it within that throne on which the Lamb that once was slain is sitting. To be with Jesus, to be like Jesus, to love and serve Him purely, deeply, unfailingly, unfalteringly—that is the Christian's heaven.

"I love to think of heaven; its cloudless light,
Its tearless joys, its recognitions, and its fellowships
Of love and joy unending; but when my mind anticipates

The sight of God Incarnate, wearing on His hands
And feet and side, marks of the wounds
Which He for me on Calvary endured,
All heaven beside is swallowed up in this;
And He who was my hope of heaven below
Becomes the glory of my heaven above."—(Selected)

G. M. O.

Puritanism In England

RESTORATION OF SCOTLAND.

In Scotland Episcopacy (the Anglican State Church) was restored. All the acts that had raised Presbyterianism to the state religion of Scotland were annulled. It will be recalled that in 1643 Episcopacy had been abolished by Parliament and a thoroughly Presbyterian system of church government, a directory of worship, and a new Calvinistic confession known as the Westminster Confession had been prepared by an assembly known as the Westminster Assembly. These preparations had been adopted by Parliament in 1648. It meant the abolition of Episcopacy as the state religion. This had happened under the protectorate of Cromwell. However, Cromwell died in 1658.

Six months later the king's brother James, later James II of England, was put in charge of Scottish affairs. James II, as we have noticed, oppressed the Presbyterians with such severity that the first year of his reign became known in history as "kil'ing time".

The Presbyterians were hunted on the mountains and tracked by bloodhounds of the privy council to the caves and dens in which they hid themselves. The King's dragoons were continually on the pursuit, shooting down men and women in the fields and on the highways. As fast as the prisons could be emptied they were filled with other victims brought out by the spies. The persecution fell with equal severity on all who appeared for the cause of the Presbyterian religion. Some of the best intellects were hanged, and the ghastly spectacle of their heads and limbs met the eyes of the gazers in the chief cities of the kingdom. It has been calculated that during the twenty-eight years of persecution that 18,000 persons suffered death or hardships approaching it.

Such was James II's mighty attempt to exterminate Presbyterianism in Scotland. This monarch, at heart a thorough-going Catholic, engaged in restoring the religion of his heart in his realm, was a second Philip of Spain, in whom the Spanish Inquisition with all its horrors was revived.

However, there came a breathing-spell for the per-

secuted Presbyterians when the King issued letters of indulgence granting freedom of worship. As in England so in Scotland, the release of the Catholics from penalty aroused the hostility of all shades of Protestants.

Then William and Mary mounted the throne. The Presbyterians were their friends. However, Scotland was more divided than England both religiously and politically. The Stuarts were Scots and though the Episcopalians disliked the Catholicism of James, they also disliked the Calvinism of Dutch William. Nevertheless, the revolution in Scotland triumphed, and all shade of belief rallied about him. James II was repudiated by the great majority of Scots. May 11, 1689, Mary and William became rulers of Scotland.

In 1690 Parliament restored all Presbyterian ministers in Scotland, deposed since 1661, ratified the Westminster Confession, and declared Presbyterianism to be the state religion of the realm.

The legal elevation of Presbyterianism to the state religion continued to be opposed by the Cameronian wing of Presbyterianism. They, and rightly so, continued their hostility to the system of church government that placed the control of the church in the hands of the civil magistrate. King William III became at once the head of the Presbyterian State Church of the realm.

The legal establishment of Presbyterianism was also opposed by the Episcopalians, who were strong in northern Scotland. Nevertheless, they were permitted by the Toleration Act of 1712 to use their own liturgy. Thus both in England and in Scotland the long quarrel between Protestants came to an end, adjusted by toleration. What also came to an end is the continued attempt of Rome to re-establish through her agents Catholicism in the British Isles. The one man instrumental in stemming the rising tide of Catholicism in both the British Isles and the continent was William III of Orange. Though the place he occupied in the church as civil magistrate did not belong to him, yet the Lord used him in that place to promote His cause and to deliver His people from the claw of the lion.

G. M. O.

IN MEMORIAM

De Kerkeraad der Redlands Protestantsche Gereformeerde Kerk wensch hiermede zijne deelneming te betuigen in het overlijden van een zijner vroegere leden, Ouderling

ANDREW PORTE

De Heere trooste de bedroefde familie met de heerlijke gedachte dat zijn heengaan vrede was.

De Kerkeraad voornoemd.

Redlands, California.

The Disputings Of Two Of Them

Ought not Christ to have suffered these things, and to enter into His glory? — Luke 24:26.

It was towards evening; the day was far spent when the two disciples reached Emmaus; yet there may have been time enough for them, after they had dined, to return by daylight to Jerusalem (a distance of about seven miles, a two or three hour's walk) and to be present at that evening meeting, in the midst of which Jesus was seen by them once more. It must have been between mid-day and sunset that the journey to Emmaus had been taken. Of the two travellers, the name of one only has been preserved; that of Cleopas, generally believed to have been a near relative of Christ—the husband of the Virgin Mary's sister. It was not, however, the closeness of the relationship to Jesus which won for them the privilege of that conversation by the way. Had nearness of relationship had anything to do with the matter, there was one surely to whom, above all others, we might have expected that He would appear on the day of His resurrection. Yet neither on that day, nor on any of the forty days He spent on earth thereafter, does Jesus seem to have made any special manifestation of Himself to His mother, or to have taken any individual notice of her whatever. Her name does not once occur in the record of this period of Jesus' life. It shows that Jesus had dropped the recognition of this relationship altogether, as one not suited to be carried into that kingdom to whose throne He was about to ascend.

And as it was nothing in their outward relationship to Jesus, so neither was it anything in the personal character, position, or services of these two men which drew upon them this great favor of Christ.

They had occupied no prominent place beside Christ in the course of His ministry. They had shown, as far as can be known, no special strength of attachment to Him, or to His cause. Had Peter, James and John been the travellers, it would not have been so remarkable that He should have given them so many of the hours of that first day of His resurrection—more hours than He had given to any other interview of that period, perhaps as many as were spent in all the other interviews together. Why was it that He joined Himself to them? Christ's first words to them help us to understand. He has been walking beside them so close as to overhear their conversation. But they have their minds so set upon the topic that engrosses them, that they notice not that a stranger has overtaken them, and had been a listener to their discourse. At last in a manner expressive at once of interest and sympathy, Jesus breaks in upon their discourse with the question, "What manner of communications are these that ye have to one another, as ye walk and are sad?" That sadness it is that draws Jesus to their side. It was to

Mary, weeping in her lonely grief; to Peter drowned in tears of repentance,—that He had already appeared. And now it was to these two disciples in their sorrow that He joins Himself. Early did the risen Savior assume the office of comforting those who mourn, of binding up the broken heart.

Little need, thought one of these two disciples, of asking such a question as Jesus had asked. Of what could any two men leaving Jerusalem, only two days after that crucifixion had occurred—of what else than of it, and Him the crucified, could they be talking? "Art thou only," says Ceopas, "a stranger in Jerusalem, and hast not known the things which are come to pass there in these days?" And the stranger says to him, "What things?" Thus it is by questions that Jesus draws out from them that statement, which at once reveals the cause of their grief. And they said unto him, Concerning Jesus of Nazareth, which was a prophet mighty in deed and word before God and all the people: and how the chief priests and our rulers delivered him to be condemned to death, and have crucified him. But we trusted that it had been he which should have redeemed Israel: and beside all this, today is the third day since those things were done."

There was indeed much about which these disciples might differ and dispute. The yielding of their Master to the power of His enemies, and His shameful crucifixion two days before,—how could they reconcile with His undoubted power, as a prophet so mighty in words and in deed? And those sayings of His, pointing to a future, never now to be realized, so they thought, what could they make of them? Had Jesus Himself been disappointed, deceived: had He imagined that the people would rise on His behalf, and prevent His crucifixion? That might have been, had He not so often show that He knew all that was passing in men's hearts. Could He then have been ignorant how the multitude of Jerusalem would feel and act? There was truth, too, in what so many of them had flung reproachfully in His teeth, as He hung upon the cross: He had saved others, why did He not save Himself? What a confused mass of difficulties must have risen up before these two men's eyes as they reasoned by the way! And then besides, there was what they had just heard before they left the city,—the report of some women that they had gone out, and found the sepulchre empty, and had seen angels, who told them that He was alive. They indeed might easily have been deceived; but Peter and John had also gone out. It is true that they had seen no angels, nor had any one, that they have heard of, seen the Lord Himself. But the sepulchre had been found empty. The women were right so far; were they right also in what they said about the angel's message? Could Jesus actually be alive again? We wonder that these two men could have left the city at the time they did. We wonder at this the more because we know that, had they but

waited an hour or two longer, they would have had all their doubts dissolved. It is clear enough, however, that neither of them had any faith in the resurrection; and as clear that they were dissatisfied with their unbelief—altogether puzzled and perplexed. Ignorant, they needed to be taught; deeply prejudiced, they needed to have their prejudice removed. For hours and hours, for days and days, they might have remained together without clearing up the difficulties that beset them. But now in pity and in love, Christ Himself appears—appears in the garb of a stranger who joins them by the way. They do not recognize Him. For their eyes were holden that they should not know Him.

(To be continued)

G. M.O.

IN MEMORIAM

Op den 2den Maart behaagde het den Heere, van ons weg te nemen, onze geliefde, zorgdragende Vrouw en Moeder,

MRS. WM. MARLINK

in den ouderdom van 56 jaren en 10 maanden.

Zij was een vrouw met veel geloof. God zal Zijn waarheid nimmer krenken; was haar vast vertrouwen tot in den dood. Hij bevestigde Zijn verbond aan ons en duizenden.

Mr. Wm. Marlink

5 zoonen en 2 dochters

Grand Rapids, Mich.

IN MEMORIAM

Den 12den Maart overleed zacht en kalm onze geliefde Man, Vader en Grootvader,

ANDREW PORTE

in den ouderdom van 71 jaren en bijna drie maanden.

De wetenschap, dat hij in Jezus ontslapen is, lenigt onze smart.

Mrs. Andrew Porte-Cupido

Susie Porte

Jake Porte

Barbara Porte-VanMeeteren

Alex Braaksma

Gertrude Braaksma-Porte

Ben Barkema

Wilhelmina Barkema-Porte

Dick Hofman

Albertha Hofman-Porte

en 7 kleinkinderen.

Redlands, California